

— INFORMATIONSBULLETTINEN — **NYA PERU**

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 25

JUNI 2011

REDAKTIONEN HAR ORDET

Kära läsare. Vi är glada att kunna presentera detta nya nummer av Informationsbulletinen Sverige – det Nya Peru. Det var ett tag sedan vi publicerade vårt förra nummer, och under den tid som har gått har vår förening varit synnerligen aktiv med en mängd olika aktiviteter som del av vårt arbete för att stödja den peruanska revolutionen. Vi har bland annat under 2010 deltagit i en serie viktiga internationella konferenser arrangerade av Folkrörelsen Peru, som inleddes med Konferensen i Stockholm i april 2010 och avslutades med Konferensen i Hamburg i december 2010. Dessa konferenser, tillsammans med hela det arbete som utförs av Folkrörelsen Peru och alla våra kamrater runtom i världen, har bidragit på ett väsentligt sätt till att utveckla debatten på världsnivå om maoismens tillämpning, och till en högre enighet bland framstegsvännerna, revolutionärerna och kommunisterna i kamp mot revisionismen, mot imperialismens plan för "fredsavtal", mot kapitulationen. Våra aktiviteter här hemma har också fortsatt, med bokbord och med offentliga föredrag – såsom det mycket lyckade föredraget om den proletära feminismen i Malmö den 12 mars, som vi genomförde i samarbete med den nybildade Kvinnogruppen Peru, och aktiviteter i samband med bojkotten av den reaktionära gamla peruanska statens valfars. En rad aktiviteter på olika platser är också planerade för detta år – bland dessa ett föredrag i Stockholm den 31 juli, som kommer att följas av en serie föredrag både i Malmö och Stockholm – och vi välkomnar förstås alla intresserade att komma dit och lyssna och prata med oss. Vi kommer också att genomföra vårt årliga sommarläger samt folkskolor och språkkurser i Malmö och Stockholm. Vi uppmanar alla intresserade att kontakta oss via hemsidan www.maoistisktforum.se.

Vi är också mycket stolta över att i detta nummer kunna presentera två nya dokument från Perus Kommunistiska Partis Centralkommitté. Det är dokument som tydligt visar oss att Partiet fortsätter att med fast hand leda folkkriget, och krossar den ständiga strömmen av lögnhistorier om att Partiet skulle vara "splittrat", att det nu bara skulle finnas olika små "fraktioner". De som upprepar olika varianter på dessa lögnhistorier, och därmed försöker undergräva Partiets ledning och attackera även Partiets utlandsarbete, är inte bara reaktionen i sig, utan även en mängd individer och smågrupper både i Peru och utlandet vilka sätter sina egna personliga intressen före folkets, d.v.s. före revolutionens. Vi som ägnar oss åt helhjärtat stödarbete för den peruanska revolutionen låter oss inte vilseledas av dessa lögnhistorier, utan fortsätter vårt arbete utan uppehåll, med fullt förtroende för massorna och för Perus Kommunistiska Parti som leder folkkriget. De hårtslående aktionerna genomförda av Folkets Befrielsearmé fortsätter att genomföras under Partiets absoluta ledning, och vi publicerar som vanligt i detta nummer ett urval av dessa aktioner.

Utöver det dagliga massarbetet och deltagande i viktiga konferenser och möten, har våra kamrater också kontinuerligt ägnat sig åt kulturellt arbete och översättningar av marxistiska texter till svenska, och vi är glada att kunna presentera en helt ny översättning av en artikel om den proletära realismen av Perus Kommunistiska Partis grundare José Carlos Mariátegui.

Sammanfattningsvis har vi all anledning att vara optimistiska; det finns lysande förutsättningar för att utveckla vårt arbete och vi i föreningen är redo att ge allt för att göra det. En uppgift som åligger oss detta år är att sluta leden mot kapitulationen; som Partiet säger: **"låt de eländiga sticka iväg, de som aldrig har haft någon klasskänsla, avfällingarna. Vad reaktionen och kapitulanterna än gör, så går folkkriget fram över deras huvuden"**.

- Redaktionen, juni 2011

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.SE**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI - CENTRALKOMMITTÉN: TILL FOLKRÖRELSEN PERU: TILLÄMPA MAOISMEN OCH KROSSA REVISIONISMEN! MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!	4
DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI - CENTRALKOMMITTÉN: LEVE DEN XXXI ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET I PERU! MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!	7
DOKUMENT FRÅN FOLKRÖRELSEN PERU: LEVE DEN XXV ÅRSDAGEN AV HJÄLTEMODETS DAG!	12
DOKUMENT FRÅN FOLKRÖRELSEN PERU: LEVE DEN XXXI ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET I PERU!	14
NÅGRA AKTIONER UTFÖRDA AV FOLKETS BEFRIELSEARMÉ JANUARI 2010 - JUNI 2011	15
JOSÉ CARLOS MARIÁTEGUI: LOVTAL TILL "CEMENT" OCH DEN PROLETÄRA REALISMEN	22
UTDRAG UR "RADIKALISMEN, KOMMUNISMENS BARNSJUKDOM" AV V.I. LENIN	26
BRÄNNMÄRK KAPITULATIONEN! KAMP TILL DÖDS MOT IMPERIALISMEN, REAKTIONEN OCH REVISIONISMEN!	31

TILL FOLKRÖRELSEN PERU: TILLÄMPA MAOISMEN OCH KROSSA REVISIONISMEN! MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

”Den Stora Proletära Kulturrevolutionen är i historiskt perspektiv det viktigaste i Ordförande Maos utveckling av marxism-leninismen; den är lösningen på den stora olösta frågan om revolutionens fortsättning under proletariats diktatur; den ’utgör en ny, djupare och mer omfattande etapp i den socialistiska revolutionens utveckling i vårt land’”...

”Perus Kommunistiska Parti, genom den fraktion som leddes av Ordförande Gonzalo och drev fram rekonstitueringen, åtog sig marxismen-leninismen-maoismen år 1966; 1979 slagordet *Upphöj, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkande!*; 1981: *Mot maoismen!*; och 1982 maoismen såsom en väsentlig del av och en högre utveckling av det internationella proletariats ideologi: marxismen-leninismen-maoismen...”

Grundläggande dokument PKP

Perus Kommunistiska Parti hälsar det arbete som Folkrörelsen Peru (MPP) utvecklar med att genomföra den nuvarande internationella kampanjen: *Tillämpa maoismen och krossa revisionismen!*, utformad som en del av uppgiften att tjäna till att *genomdriva maoismen såsom befäl och vägledning för den proletära världsrevolutionen!* och *Må maoismen ta befälet över den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen!* – en uppgift framlagd av Ordförande Gonzalo och som PKP utvecklar sedan 1982, genom att tillämpa och visa världen vår ideologis universella giltighet, proletariats vetenskapliga ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen.

Partiet kräver att MPP tillämpar direktiven för att kunna tjäna den internationella kommunistiska rörelsens enighet, och vi hoppas att kampanjen bidrar till att övervinna meningsskiljaktigheterna, stärka dess enighet och skapa förutsättningar för att kalla till en konferens med representanter för de Kommunistiska Partierna och revolutionära organisationerna. Det finns idag många meningsskiljaktigheter i fråga om principer; hur komplexa de än må vara så måste vi ena våra krafter och sträva efter att stärka de Kommunistiska Partierna i kampen mot Yankeeimperialismen.

Vi måste försvara enigheten i den internationella kommunistiska rörelsen, kämpa mot splittring inom RIM, bekämpa dem som vill likvidera, de som utifrån, utan att ha deltagit i möten, utan att ha framlagt saker som sig bör med dokument, uttalar sig mot enigheten och vill bilda nya organisationer; det är tydligt att de tillämpar den revisionistiska politiken ”eftersom man inte gör som jag säger går jag och bildar en annan organisation”. Det är de som kapitulerar, de som springer iväg utan att föra tvälinjerskamp, och vill använda sig av andra partier för att prata eller handla för deras räkning. Ur de kommande mötena kommer språnget att komma.

Kamrater, vi återförsäkrar oss i det Ordförande Mao lade fram:

En synnerligen viktig lärdom av den internationella kommunistiska rörelsens erfarenheter är, att revolutionens utveckling och seger är beroende av ett revolutionärt proletärt partis förekomst.

Det måste finnas ett revolutionärt parti.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är uppbyggt i överensstämmelse med marxismen-leninismens revolutionära teori och revolutionära modell.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är i stånd att förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens konkreta praktik inom det egna landet.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som är i stånd att nära förbinda ledningen med folkets breda massor.

Det måste finnas ett revolutionärt parti, som håller fast vid sanningen, rättar sina fel och vet hur kritik och självkritik skall bedrivas.

Bekämpa de revisionistiska positioner som framlägger:

”att det råder en mycket stor oordning inom den internationella kommunistiska rörelsen, och de försök som gjorts till gemensamma uttalanden har snarare orsakat än mer oenighet. Kampen för kommunisternas enhet på världsnivå befinner sig i ett mycket komplicerat läge och utan tvekan är det ett gyllene tillfälle för likvidatoriska element att ställa till med skada. Det viktiga för de som vill kämpa för kommunisternas enhet blir därför att sätta marxismens principer i första hand och ingenting annat.”

Denna kampanj har som målsättning att tjäna kampanjen *Må maoismen ta befälet för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen!*; den skall tjäna till att ena kommunisterna, för att utveckla en korrekt tvålinjerskamp, krossa revisionisterna, krossa fredsavtalet här och i världen, tjäna till att inleda folkkrig. Så är det! Revisionisterna är panikslagna och ser allt i svart som sin egen grav, de vill ha amnesti, de tror att det räcker att bara sätta principerna och ingenting annat, och gör en ny utgåva av ”...linjen är nog”; de ser splittring i allt, det är de som vill bilda grupper och arbetar utan proletär ledning, det är de som räknar upp problemen för att ifrågasätta de revolutionära organisationerna – gamla positioner som bekämpats här.

Med Partierna och de revolutionära organisationerna måste vi insistera i det grundläggande i maoismen, makten; makten under proletariatets ledning, i den demokratiska revolutionen; i den socialistiska revolutionen och kulturrevolutionerna. Makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet, erövrade och försvarade med folkkriget. För oss är detta av yttersta vikt; oförståelsen och förbiseendet av det grundläggande i maoismen har lett till att några av RIM:s medlemmar utvecklar revolutionen skild från frågan om makten, och försöker förstöra den gamla staten utan att bygga den nya makten, som är den huvudsakliga aspekten; det är ett krig som inte bygger upp och inte utövar den nya makten, den nya politiken, den nya ekonomin, den nya kulturen, och så kan revolutionen inte gå framåt – se situationen i Nepal. Detta är ett huvudsakligt problem som måste behandlas på ett omfattande sätt i RIM. Erfarenheterna från de Kommunistiska Partier som utvecklar folkkrig måste tjäna till att förkroppsliga och tillämpa maoismen. Därför är det avgörande att sträva efter att RIM kallar till ett Utvidgat Möte där alla medlemmarna deltar, för att behandla följande punkter:

1. Utvärdering av maoismens tillämpning. Det grundläggande i maoismen och den Stora Kulturrevolutionen.
2. Erfarenheten från det internationella proletariatet, speciellt de som utvecklar folkkrig.
3. Kampen mot revisionismen av idag.
4. Andra viktiga punkter som läggs fram av de andra medlemmarna.

Kamrater, driv fram debatten om maoismens tillämpning för att krossa revisionismen och bekämpa den parlamentariska kretinismen, en debatt som är nödvändig för den internationella kommunistiska rörelsen och den Revolutionära Internationalistiska Rörelsen. Den kommer att tjäna den uppgift som Ordförande Gonzalo lade fram: *Må maoismen ta befälet över den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen!* och greppa PKK:s erfarenhet, framför allt av kulturrevolutionen.

För ut Partiets erfarenhet i detalj, från dessa 31 år av ärorikt folkkrig; låt oss se på några huvudsakliga aspekter: hur PKP med fasthet tillämpar vår ideologi marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen; och i synnerhet för oss Gonzalos tänkande, den koncentriskt uppbyggda av revolutionens tre instrument, militariseringen av Partiet, principen om Anförarskap och anförare för revolutionen, att revolutionen inte leds från fångelserna. Att vara fast förankrade i och utgå från de kommunistiska principerna gör det möjligt för oss att bibehålla revolutionens kurs fastlagd

av Partiet och Kongressen; detta har gjort det möjligt för oss att konfrontera gripandet av Anförarskapet och ledarna i Centralkommittén, konfrontera inflexionen i FBA [Folkets Befrielsearmé – övers.], i den nya makten, konfrontera inringnings- och tillintetgörelsekampanjerna, fortsätta hålla världsrevolutionens fana högt; aspekter som var och en måste utvecklas. Med det internationella proletariats erfarenhet av förlusterna av Ordförande Mao och Kamrat Stalin i åtanke, beaktade PKP att en HOL [högeropportunistisk linje – övers.] kunde struktureras och om så skulle ske, skulle sticka upp sitt huvud och försöka att storma och ta över Partiet, och i Ordförande Gonzalos namn höja röda fanor för att bekämpa revolutionen, i avsikt att underbygga och förespråka kapitulation; de sammanfattade detta då de sade att *"PKP gjorde den strategiska omvändningen efter gripandet av Ordförande Gonzalo och den Historiska Centrala Ledningen, då de måste utveckla en Ny Strategi, ny APL [Allmänpolitisk linje – övers.], ny taktik, nytt uppbyggningsarbete, massarbete etc. En ny linje som skulle behöva genomdrivas i kamp för att besegra den tidigare linjen..."*

Där argumenterar de för världsrevolutionens reträtt, där säger de eländiga, som nu sitter i fängelse: *"att folkkriget inte skulle ha inletts 1980, vi befinner oss i reträtt, ...imperialismen är stark"*, och förnekar så världsrevolutionens strategiska offensiv, medan de några månader tidigare skröt, utan att mena det, *"att den strategiska jämvikten skakar landet än mer"*. Ställt inför Ordförande Gonzalos gripande, slöt hela Partiet leden kring Centralkommittén; alla partimedlemmarna återförsäkrade sig i att bibehålla revolutionens kurs och tillämpa Ordförande Gonzalos tal, i att avvärja och krossa varje attack inifrån Partiet liksom utifrån. Försvara Ordförande Gonzalos liv.

Partiet konfronterade och stoppade HOL, de eländiga SIN-agenterna, från att ta över regionalkommittéerna. De slogs ned kraftfullt som de förrädare de är. HOL iscensatte och fortsätter att sätta samman lögnhistorier, fredsavtal (imperialismens plan för alla platser där det finns revolution, se FN:s roll). Vi måste se på bevisen. I fångelserna använde de ledare som hade inflytande, som sade: *"jag har mött Ordföranden och han sade att vi måste kämpa för fredsavtalet"*. Konkret faktum är att Ordföranden inte har gjort något offentligt uttalande! Ingen kan bekräfta att Ordföranden har uttryckt sig offentligt efter Talet; allt annat är: brev, videos, att *"han berättade eller det sägs"*, att han *"skrev en bok"* etc. På papper kan man säga vad som helst.

Kamrater, sedan före ILA är vi härdade i att kriget inte stannar upp för en minut, det är så enkelt och konkret; att inte sänka revolutionens fana under någon omständighet. Poängen är att fortsätta tillämpa principerna, för oss huvudsakligen Gonzalos tänkande.

Vi skulle vilja dela våra erfarenheter med andra Kommunistiska Partier. Vi påminner RIM än en gång om det stora ansvaret; det internationella proletariatet kräver mer folkkrig, vi måste sträva ovillkorligt efter att ena världens kommunister. Det finns milstolpar sedan den kinesiska revolutionens seger som proletariatet måste införliva för att sedan tillämpa dem. Det finns problem i den ideologiska och politiska linjen som RIM inte har kunnat lägga fram på ett korrekt sätt, och tog inte ställning när det behövdes i kampen mot dagens revisionism. Det finns en brist på förståelse och i vissa fall t.o.m. opposition mot det grundläggande i maoismen.

Angående Mellanöstern: Yankeeimperialismen, sionismen och Saudiarabien försöker hålla tillbaka och avleda det arabiska folkets kamp, och de sammansvärjer sig för att byta ut en tyrann mot en annan, för att positionera sig bättre i denna region och vidga sin territoriella hegemoni; därför kommer de att utveckla mer folkmord. Det är brådskaande att få kontakt med de arabiska kommunisterna. Det är ett tema som måste utvecklas mer noggrant.

Kamrater, vi önskar er framgångar i uppgifterna under detta år, ta ett fast grepp om partiansvaret, tillämpa direktiven och de vägledande citaten ovan. Bekämpa revisionismen och de smågrupper som det vimlar av i utlandet vilka samarbetar med reaktionen.

Direktiv:

.....
.....

Perus Kommunistiska Parti - Centralkommittén
Juni 2011

LEVE DEN XXXI ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET I PERU! MÅ MAOISMEN TA BEFÄLET ÖVER DEN NYA STORA VÅGEN AV DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

"Om det skall bli en revolution måste det finnas ett revolutionärt parti. Utan ett revolutionärt parti, utan ett parti byggt på marxismen-leninismens revolutionära teori, är det omöjligt att leda arbetarklassen och folkets breda massor till seger över imperialismen och dess hejdukar. Mer än etthundra år har förflutit sedan marxismen föddes, men det var först till följd av de exempel de ryska bolsjevikerna gav, såsom ledare för Oktoberrevolutionen, det socialistiska uppbygget och krossandet av den fascistiska aggressionen, som **revolutionära partier av ny typ bildades och utvecklades i världen. Med tillkomsten av revolutionära partier av ny typ har **världsrevolutionen ändrat ansikte.** Förändringen har varit så stor att omvandlingar, som för den äldre generationens människor är fullständigt ofattbara, kommit till stånd under eld och dån... **Med tillkomsten av Kinas kommunistiska parti fick den kinesiska revolutionen en helt ny inriktning.** Är inte detta faktum klart nog?"**

Ordförande Mao Tsetung

PKP återförsäkrar sig på denna vårt ärorika folkkrigs 31:a årsdag i vår ovillkorliga fasthållelse vid Anförarskapet, Ordförande Gonzalo, Centralkommittén och hela Partiets ledningssystem, vid vårt Partis enhetsbas. Genom att tillämpa gonzalos tänkande med fasthet i principerna, vidmakthåller Centralkommittén revolutionens kurs. Vi hälsar det peruanska folket, huvudsakligen fattigbönderna, som försvarar den nya makten med det hjältemod, den prägel och den hårdning med vilken Ordförande Gonzalo formerat oss. Vi fördömer och lägger ansvaret på APRA-regeringen för Ordförande Gonzalos hälsa. De kommer att betala med ränta för den isolering och den tortyr de utsätter honom för; den eländige vet att varje kommunist har plikten att utföra det som beslutats. Folkmördare! Förr eller senare kommer du att få känna på vårt djupaste klasshat.

Internationell situation

Chefen för CIA, Leon Panetta, varnade för att den ekonomiska krisen kan destabilisera några länder i Latinamerika och Europa (25/02/2009). Och syftet, säger han, "är att försäkra oss om att vi inte låter oss överraskas av konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen och hur denna påverkar världens länder". Han vill vara på den säkra sidan; så det som världens folk bör göra är att inleda och utveckla mer folkkrig. Fienden är panikslagen inför sin och sina revisionistiska kumpaners svarta framtid. Må de Kommunistiska Partierna övergå till att leda folkkrig; folket är redo, med vår oförgångliga ideologi MLM, huvudsakligen maoismen, utveckla den Nya Stora Vågen av den Proletära Världsrevolutionen.

Den nuvarande internationella ekonomiska krisen har skapat den tredje viktigaste recessionen under 1900- och 2000-talet, efter det som skedde under 30-talet och slutet av andra världskriget. Yankee-ekonomin är en knäckt ekonomi. Imperialismen fortsätter sedan ganska länge att försöka bärga sin ekonomi i kris, utan att lyckas. Det enda det leder till är att de ökar sin förmåga att skuldsätta sig; och, vilket är logiskt: de skuldsätter sig och sjunker bara mer och mer, och med sagan om globaliseringen för de över sina "finansiella kostnader" till resten av världen, framför allt de förtryckta nationerna, och binder den europeiska gemenskapen vid denna ekonomiska modell, låt oss se: Grekland, Portugal... Spanien, och vem mer står på listan? ... de går från nederlag till nederlag.

Låt oss se vad folkmördaren Obama säger: "Om världens investerare trodde att U.S.A:s fulla pålitlighet och kredit inte hade någon uppbackning, om de trodde att vi skulle underlåta att betala våra skulder, så skulle hela det finansiella systemet kunna kollapsa", och han tillade: "Vi kan få en värre recession än vi redan har haft, en värre finanskris än vi redan har haft".

De avrundar med Michel Camdessus, som säger att *den finansiella avregleringen som härskade i världen under 80-talet var orsak till "den värsta kris som den globala byn har upplevt de senaste 80 åren"*.

Vågen av protester i Mellanöstern, kriget i Libyen, Syrien, har gjort att priset på råolja har skjutit i höjden, till de högsta nivåerna sedan augusti 2008, innan finanskrisen utbröt. Här finns en hegemonisk plan för att positionera sig.

Den internationella strukturen som utvecklar sig på ett komplext och motsägelsefullt sätt: Yankeeimperialismen bestämde sig för att orkestrera en fullständig omordning av världssystemet, en omordning som har haft och fortsätter att ha sina första och huvudsakliga skådeplatser i Centralasien och Mellanöstern. Kriget i Afghanistan och Irak i Mellanöstern har gett Yankeeimperialismen en unik geopolitisk dominans i en del av världen där den var inflytelserik, men aldrig kunde vara territoriellt stabil. Installerandet av militärbaser från Centralasiens hjärta till Afrikas horn och jakten på kontroll över de huvudsakliga energikällorna skänker den rollen som asiatisk makt. Vid början av 1900-talet blev den en halvklotsmakt; efter andra världskriget förvandlades den till en "atlantmakt"; med det kalla kriget byggde den upp sig som "stillahavsmakt"; efter kalla kriget ökade dess närvaro i Afrika, och nu expanderar den i Asien.

U.S.A. eftersträvar skoningslös kontroll över Mellanöstern för oljans skull. Detta var grunden för Truman-doktrinen, för Eisenhower-doktrinen och Carter-doktrinen. Det var därför U.S.A. backade upp apartheidregimen i Sydafrika och dess intressen i att kontrollera stillahavsområdet. Då andra världskriget var slut 1945 försökte de med Franklin D. Roosevelt att ta kontrollen över Eurasien från dess gränser. Bildandet av NATO, Marshallplanen och de militära allianserna med Japan och Taiwan hade detta mål, att bli ensam gendarm. Efter andra världskriget låg fokus i Eurasiens östraste och västraste delar, Japan och Fjärran Östern.

Grunden för projektet Nytt Amerikanskt Århundrade, eller Wolfowitz-doktrinen, i form av det preventiva krigets strategi: Imperialismen lägger fram U.S.A:s förebyggande militära intervention på vilken plats som helst; om fienden säger de "terrorism" eller "knarkhandel". Pakistan, Bin Laden, är den senaste tillämpningen av detta. Imperialismen söker en dominerande position i regionen vid Persiska Viken för att tjäna som spjutspets för framtida erövringar och för att befästa sin makt i regionen. Den siktar mot Kina och Ryssland liksom mot Syrien och Iran. Den började i Irak och körde fast; det kostade den 10 miljarder dollar i månaden och fler förluster. Den fortsätter att misslyckas. I sin iver att behålla sin hegemoni sprider den ut sig i olika delar av världen - det är där vi bör slå till; låt dem komma med sin bästa utrustning, vi kommer att ta den ifrån dem. Välkomna.

I Latinamerika lägger imperialismen fram att "Försvars- och säkerhetsdoktrinen måste stärka och återta positioner på de strategiska platser där det finns en situation av "osäkerhet", i de "misslyckade staterna", som är grogrund för "terrorism", såsom Amazonas-området, Tegrans-området, Patagonien eller den andinska zonen och Venezuela...", där det finns rikedomar i biologisk mångfald och naturrikedomar. Denna latinamerikanska region har en strategisk potential i fråga om gas-, vatten-, olje- och livsmedelsrikedomar, nästan utan jämförelse i världen.

Utveckling av imperialismens och imperialistmakternas motsättningar

Oljan står för ca. 45% av världens energiförbrukning. Det är en begränsad resurs koncentrerad på några få producenter: Centralasien, Mellanöstern, och i Latinamerika Mexico, Venezuela, Ecuador.

Efterfrågan på olja ökar exponentiellt i Kina. Man uppskattar att "...efterfrågan där kommer att öka med 60% under de kommande 25 åren", och i Indien förutser energimodellerna en "ökning med 50% under de kommande 8 åren...".

Ökningen i Kina sägs söka en "strategisk likhet". Den tvingar Yankeeimperialismen och några länder i EU att inta "positioner" och geostrategiska initiativ, vilka är inriktade på att uppnå positionering av energiråvarukällorna på världsnivå, eller etablera "relationer" med axel-länder som kan säkra deras krav. Där ser vi mångmiljoninvesteringar såsom Chevron-Texacos i Kazakstan, Shells i Nigeria, dispyten mellan Peking och Tokyo över byggandet av en pipeline från Sibirien till Japanska havet. Och Taiwan, Sydkorea, Nordkorea, Brasilien, Venezuela bland andra utgör strategiska positioner som tjänar som "tillväxtsplatthet" för imperialistmakterna i EU, Kina, Japan. Dessa injicerar kapital och etablerar en påhittad "nivå av ekonomisk utveckling" på ett sådant sätt att de inte enkelt kan tas över av andra imperialistmaktens strategiska positionering. Vi ser att Kina skall investera 10 miljarder dollar i Nordkorea, som godkände upplåtandet under 50 år av två öar till de kinesiska storföretagen, för att dessa skall överföra en del av sin industriproduktion. Scenariot mellan Kina och U.S.A. kommer att bli en öppen konflikt för den strategiska positioneringen av gas- och oljetillgångar, genom rövarkrig.

Det åligger de Kommunistiska Partierna att avslöja och bekämpa detta genom att utveckla mer folkkrig. Det är nödvändigt att stärka den proletära internationalismen, och inom detta genomför MPP den internationella kampanjen *Tillämpa*

maoismen och krossa revisionismen! utformad som en del av uppgiften att tjäna till att genomdriva maoismen som enda befäl och vägledning för den proletära världsrevolutionen, genom att utveckla den internationella debatten för att förkroppsliga maoismen och krossa den nya revisionismen, och tjäna till att RIM går framåt. Detta gjordes med framgångsrika aktionsdagar av kamp och konferenser genomförda under 2010, vilka avslutades i Tyskland. Detta år måste MPP fortsätta att krossa svarta små grupper av kapitulanter och degenererade som det vimlar av i utlandet, och vilka vill köpslå med folkkriget och med en ”ny intervju” göra en ny utgåva av vad legoknekten Borja gjorde .

Det bör preciseras att PKP har tjänat till RIM:s utveckling genom att utveckla folkkrig, och krossa RCP-USA:s hegemonistiska positioner; Ordförande Gonzalos mästertliga hantering av tvålinjerskampen ledde till att RIM kom så långt som att åta sig maoismen som ny, tredje och högre etapp av vår ideologi.

Ställda inför gripandet av vårt Anförarskap stack de hegemonistiska tendenserna i RIM upp sina huvuden. CoRIM, RCP och några andra Partier inom RIM valde att, i stället för att ta fast ställning och bekämpa lögnhistorien om ”brevet” och ”fredsavtal”, inte sprida PKP:s Centralkommittés position. De sade att ”man måste undersöka”, och senare, under 1995, sade de: ”...att Gonzalo skulle kunna stå bakom brevet” och övergav sedan kampanjen för att Försvara Ordförande Gonzalos liv.

Den ställning som PCN, medlem av RIM, har tagit för ”fredsavtalet” i Nepal och för att bli en del av den gamla staten under k. Prachandas ledning, denna kapitulation, tjänar endast reaktionens plan att tygla folkkriget, avvärja och demobilisera den revolutionära armén och integrera den i den gamla staten. PKP kallade vänstern i Nepal till att förkasta denna väg och fortsätta folkkriget, och de som ledde CoRIM försonade sig än en gång och kapitulerade inför sitt ansvar, och argumenterade för det med tvetydigheter.

Senare framlägger man inom RIM ”Avakians syntes” och ”K. Prachandas väg”, och förskjuter så mittpunkten bort från att genomdriva maoismen i världen. Konkret sett; när de borde ta fast och tydlig ställning så kommer de med att ”man måste analysera de nya omständigheterna”.

PKP slog fast: ***Driv fram mer folkkrig för att tjäna RIM:s utveckling och världsrevolutionen, och genomför den internationella debatten!*** – om tillämpningen av det grundläggande i maoismen, makten, för att utveckla tvålinjerskampen mot kapitulationen inom RIM:s led, liksom hur bekämpa den eländiga revisionistiska och kapitulationistiska hol, som genom sina handlingar konvergerar med CIA:s planer. Hur fakta visar inför världen att Merino Bartet skrev fredsbrevet med Montesinos som medbrottsling, och att de s.k. självkritikerna och framträdandena (de eländiga Nancy, la Pantoja, Morote, och hela raden av kapitulanter) genomfördes med manus i hand och med Montesinos stående vid sidan om, på TV-kanaler som han kontrollerade. Bevisen är klara och tydliga.

Vi kallar proletariatet att med fasthet ena oss i att ***Tillämpa maoismen och oförsonligt bekämpa revisionismen!*** och i att RIM åtar sig sitt ansvar med fasthet - vi anser att RIM har erfarenheten såväl som stödet från alla sina medlemmar – att sammankalla ett utvidgat möte för att stärka den proletära internationalismen. Den centrala punkten är att stödja de folkkrig som håller på att utvecklas och inledas.

Det peruanska samhället. Byråkratkapitalismen.

Under den folkmördande och landsutförsäljande Fujimori-regeringens första år – i syfte att utveckla byråkratkapitalismen med kompradorbourgoisiens fraktion, och förintala folkkriget i strategisk jämvikt, inför statens ineffektiva och korrupta administration liksom p.g.a. det ”fackliga” trycket från byråkratbourgeoisien, vilka medan de hyllade de förändringar regeringen förespråkade, krävde mer ”protektionistiska” ekonomiska åtgärder – beslutade fascisterna att genomföra den s.k. självkuppen för nationell återbyggnad, med stöd från Yankeeimperialismen och med CIA:s koordination med de väpnade styrkorna.

Gripandet av Ordförande Gonzalo ledde till att kompradorbourgeoisien slog mynt av det och försökte legitimera sig genom att kalla till den Demokratiska Konstituerande Kongressen, vilken återvaldes 1995. Mitt i detta visade Yankeeimperialismen, med sitt finanssystem och sin bourgeoisie, sin fullständiga belåtenhet, då de ansåg att de så säkrade kontinuitet och fördjupande av byråkratkapitalismen, med mer reaktionarisering av staten, och valde den fascistiska regimen. Med sikte på ”införandet i det internationella systemet”, som inte betyder något annat än att servera sig på silverfat till den som ger det högsta budet, övergav de vägen med FTA [frihandelsavtal] och gav oss rollen som exportör av råvaror: gas, guld och allt som kan säljas från kust, berg och djungel. Idag påstår clownen Garcia att han argumenterar politiskt i ”Perro del Hortelano”, och det är ingenting annat än ett häftigt uttalande typiskt för hans egocentrism, en grotesk och utmattad ansträngning för att visa upp sig som imperialistlakej.

Denna politik ledde till att byråkrat- och kompradorbourgeoisien försökte anpassa sig till prisjusteringarna och de öppnade marknaderna, till utförsäljningen av offentliga företag och skatteskyldigheten, och gav SUNAT mer makt såsom organ för polisaktig utpressning.

Den sänkta inflationen fick kompradorbourgeoisien att centrera i uppdelningen av marknaden och genomföra åtgärder för att befästa sig genom att söka kapital för att överleva, konsolidera sig i marknadernas öppnande och avreglering, liksom privatiseringarna. Utan framgång sökte de internationell finansiering för att slå sig samman som "joint venture" med företag från imperialistmakterna och vara i stånd att bli en "marknad" i den s.k. globaliseringen av världen.

Detta ledde till att omdefiniera den gamla statens roll som framdrivare av ekonomiska regler, av socialpolitik som inkluderade den extremt fattiga befolkningen i bergen och djungeln (se Hernando de Sotos förslag om att *Få din äganderätt* (COFOPRI) och be mig om kredit – sedan behåller jag din gas, ditt guld, koppar etc. – nu vill de upprepa detsamma). De drev fram skattehöjningar för företag inom offentlig service vilka privatiserats av utländskt kapital som åtnjuter monopol. Byråkratbourgeoisien längtar efter den gamla regimen med statligt skydd, som inte har autonomin hos "organen för multilateral kredit". Idag i de nuvarande valen presenterar kompradorbourgeoisien folkmördarens dotter som galjonsfigur, för att tävla med byråkratbourgeoisien (Humala). Båda står för vem som bäst tjänar storkapitalet, de är redo att underteckna vilka åtaganden som helst för att sedan fortsätta suga ut och förtrycka folket.

Således har folket endast en väg, den demokratiska vägen, folkkriget; att förstöra den gamla staten. Att inte ställa upp som en svans bakom någon av fraktionerna, så som revisionisterna skamlöst gör: den revisionistiska och kapitulationistiska hol med sitt förslag om kapitulation med fredsavtal. De har inte uppnått någonting annat än mer hunger, mer arbetslöshet, mer undernäring, mer repression från den gamla staten med deras politik att kriminalisera kamperna, att skoningslöst bekämpa varje protest. Byråkratkapitalismen gör att förutsättningarna för revolutionen och segern mognar.

Folkkriget och det peruanska folkets kamper

Vi återförsäkrar oss i att *"Partiet måste vara organiserat på den demokratiska centralismen, med enhetliga stadgar och med en disciplin som är samma för alla och "med ett enda ledningsorgan i spetsen, nämligen: Partikongressen samt, under tiden mellan kongresserna Centralkommittén, med minoriteten underordnande sig majoriteten, de olika organisationerna de centrala organen, och de lägre organisationerna de högre"*.

Sprid en klar förståelse av folkkriget vid dess 31:a årsdag, vårt historiska förlopp, den nuvarande situationen och vårt perspektiv för att klassen, bönderna och folket i allmänhet skall känna till det: att genom att tillämpa våra lagar kommer vi att komma till vårt mål kommunismen. Revolutionen understöds i första hand här, och stödet från utlandet är nödvändigt. Vi kommer att fortsätta kämpa och förbereder oss för alla eventualiteter. FBA:s framgångsrika aktioner som skakar landet från nord till syd och öst till väst, genomförs genom att kämpa tillsammans med massornas kamper för dagskrav, under Partiets ledning.

Klassen, folket och massorna deltar i folkkriget som så uttrycker sin karaktär som ett massornas krig. Massorna uttrycker ett språng i att koppla sin kamp för dagskraven till den politiska kampen, och de ser den reaktionära statens roll, den stat som måste bekämpas med en högre nivå av organisation, med planer, och i alla eventualiteter har Partiet har alltid varit med gruvarbetarna, lärarna, med samhällena i djungeln, universitetsstudenterna; de är än mer redo att ge sina liv för att försvara sina folks vatten, deras mark, deras dagsverk, deras arbetsstabilitet, att kämpa mot SERVIS. Kongressledamoten Gloria Ramos säger: *"den främsta orsaken till konflikterna i vårt land är regeringen. 'Med utfärdandet av paketet med juridiska förordningar (DL) inom ramen för implementeringen av frihandelsavtalet vill man skada bonde- och urbefolkningens territorier och förenkla storkapitalens intåg utan medgivande eller tillåtelse från de som bor i samhällena'; de 99 juridiska förordningarna måste ses över, de skadar urbefolkningens territorier. Skapa de nödvändiga mekanismerna och strategierna för att fullgöra Avtal 169 i OIT och sträva efter att främja en hållbar utveckling för samhällena i Amazonas och Anderna."*

I Peru finns 233 sociala konflikter. Av dessa är **159 "aktiva"** och inom denna grupp finns det **92 som befinner sig i en "dialogprocess"**, enligt den sista rapporten från *Defensoría del Pueblo* [*"Folkets ombud"* –transl.]. Ytterligare **74 befinner sig i "latent" tillstånd**. Så nu säger de aktiva, dialoger och latent – de förstår inte att det är kamper för dagskrav som går framåt i sin förståelse och ser den politiska karaktären; det finns språng i förhållande till 90-talet och de går framåt i sitt klassmedvetande.

Enligt rapporten från *Defensoría del Pueblo* *"finns det största antalet sociala konflikter i departementet Ancash (26 fall), Puno och Lima (21 fall). De social- och miljörelaterade konflikterna utgör 50,2% (117 fall) av de totala. Därefter*

följer konflikter rörande den lokala regeringen med 11,2% (26 fall) och konflikter rörande den nationella regeringen med 10,3% (24 fall) ”.

I alla dessa kamper reser sig folket med beslutsamhet och konfronterar lagar som ger fria händer att skjuta för att döda; lag 29166: en lag som slår fast regler för bruk av våld för de väpnade styrkornas personal på nationellt territorium, lag 28222, i vilken den exekutiva makten antog elva juridiska förordningar för att lagstifta rörande organiserad brottslighet, och som går rakt emot denna konstitution, genom att t.ex. slå fast straff för den som blockerar en motorväg, suspension för offentliga tjänstemän som stöder arbetsrelaterade krav, eller att ge immunitet åt medlemmar av de väpnade styrkorna och den nationella polisen som orsakar skador eller död ”i utförandet av sin plikt”, bland andra, och med reaktionära journalisters skamlösa angiveri, journalister som filmar för att överlämna till polisen; vi kommer att slå till som sig bör mot dessa eländiga springpojkar. Det konkreta är att det finns en ökning och högre kvalitet i det peruanska folkets kamper; de återförsäkras sig i det rättfärdiga och korrekta revolutionära våldet för att försvara sig och erövra sina dagskrav, redo att betala priset. De är på det klara med att de kämpar mot den gamla staten, och att förhandlingsborden är förrummet till mer repression. Den ansvarige för området sociala konflikter på *Defensoría del Pueblo*, Roland Luque, menar: ”...under de senaste tre åren har 80 personer dött och 1200 har blivit skadade”. Antingen underskattar han antalet, eller så är han rädd för att säga sanningen.

Konkret så reser folket sina kamper för dagskraven och Partiet står alltid vid dess sida. Därför förkastar och fördömer de de eländiga från hol, kapitulanter som bara vill sätta sig bekvämt till rätta i parlamentets stolar eller stadshusen, vara auktoriteter för att fortsätta ge order till polisen och vara till förfogande för byråkratkapitalismens fraktioner.

Å andra sidan använder imperialismen och reaktionen, i sin iver att förintä folkkriget, massorna som kanonmat; så det som framträder är en strid om massorna – folket blir mer och mer en stridsarena och motsättningen utvecklas blodigt och komplext mellan å ena sidan reaktionen och imperialismen för att mobilisera massorna för sitt kontrasubversiva krig, och å andra sidan oss, för att mobilisera dem för folkkriget.

Peruanska folk, vi kallar er att bojkotta dessa val, de är bara till för att byta ut dem som skall suga ut och förtrycka folket mer; det är en nödvändighet för byråkratkapitalismen. De säger att det skall komma förändring, ärlighet, etc. De döljer sina verkliga klassintressen, hur de skall implementera sitt livsmedelsmonopol, fortsätta med sina SERVIS, för att hålla ner lönerna. Det är en tävlan mellan komprador- och byråkratbourgeoisien, det är kampen om vem som skall förtrycka folket medan de framställer sig som folkets försvarare – det är nog nu – **VAL, NEJ! FOLKKRIG, JA!**

LEVE DEN XXXI ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET!

LEVE DET ÄRORIKA PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!

LEVE ORDFÖRANDE GONZALO!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, GONZALOS TÄNKANDE, HUVUDSAKLIGEN GONZALOS TÄNKANDE!

VAL, NEJ! FOLKKRIG, JA!

**Perus Kommunistiska Parti - Centralkommittén
Maj 2011**

LEVE DEN XXV ÅRSDAGEN AV HJÄLTEMODETS DAG!

Jag återförsäkrar mitt löfte

Till vår revolution, till världsrevolutionen, med detta vårt folks, våra modiga kombattanters blod, med våra kommunistiska kamraters blod som forsar som en flod som river det gamla och skapar det nya.

Jag kommer aldrig mer att se deras ansikten, deras leenden, men allt detta lever inne i mitt hjärta, och jag skall vara bärare av deras ideal, vilka är mina, vilka är vårt folks.

Jag skall följa deras exempel, att kämpa för vårt folk, tjäna folket helhjärtat utan något personligt motiv. Helt utan egenintresse.

(En kombattant i FBA och krigsfånge i El Fronton)

Idag på denna hjältemodets dag ger vi vår hyllning till våra fallna hjältar i de lysande skyttegravarna av kamp i El Fronton, Lurigancho och el Callao, som ger oss sitt exempel på att revolutionen inte är något man leker, utan att denna görs på en lång och slingrande väg. Men vi har en övertygelse och ett löfte att uppfylla inför vårt folk, inför Partiet och revolutionen. Vi fortsätter att kämpa tills kommunismen, och som Ordförande Gonzalo sade om dessa Partiets hjältar: **"krigsfångarna, liksom en karaktär i historien, fortsätter att vinna segrar bortom döden, eftersom de lever och kämpar i oss och erövrar nya segrar; vi känner hur deras starka och outplånliga närvaro, bultande och lysande, lär oss att idag, i morgon och för alltid ge livet för Partiet och revolutionen"**.

Vi går framåt i kamp till döds mot imperialismen, reaktionen, revisionismen. Vi krossar och fördömer all kapitulation: Ingenting rättfärdigar kapitulationen!

Vi utgår alltid från vår kondition som kommunister, från vad folkkriget har gjort av oss; vi är kombattanter för kommunismen, detta är vad vi är. Vi härdades i folkkrigets smedja, för att konfrontera imperialismen och reaktionen och kämpa mot revisionisterna; låt de eländiga sticka iväg, de som aldrig har haft någon klasskänsla, avfällingarna. Vad reaktionen och kapitulanterna än gör, så går folkkriget fram över deras huvuden.

Vi uttrycker därför på denna dag våra förnyade löften att ge livet för Partiet och revolutionen, och så tjäna världsrevolutionen; fortsätta ge allt för att föra fram kampanjen **Tillämpa maoismen och krossa revisionismen!** och fortsätta med krossandet av alla de små grupperna av kapitulanter, deformerade och avfällingar, och av alla dem som vill föra in borgerlig och småborgerlig ideologi i våra led, med förgudandet av individen, med deras karriärism och deras småaktiga och eländiga personliga intressen, som försöker sprida och organisera kring nämnda ideologi, helt skild från vår, med det påstådda syftet att anpassa oss till, om inte t.o.m. assimilera, hur man agerar i de imperialistiska länderna, för att inte massorna skall ta avstånd från oss eller för att inte några eländiga, avfällingar, intrigmakare, förrädare och konspiratörer skall kapitulera, sådana som inte har någon annan väg än att ägna sig åt att undergräva och ständigt talar inför massorna bakom ryggen på Partiet. Såsom de kapitulanter de är, har de inte mod nog att konfrontera sin egen misär. Det enda de har kvar är angiveriets väg eller att förvärpa sin urartning.

Vi återförsäkrar oss i vår fulla fasthållelse till Ordförande Gonzalo, till Partiet, till Centralkommittén och hela Partiets ledningssystem, och uttrycker vårt fulla förtroende för detsamma. Vi upprepar än en gång vår fullständiga underordning och är redo att krossa individen som Ordförande Gonzalo lär oss, och vi gör det ovillkorligt, medvetet och frivilligt.

Kämpa för att den proletära internationalismen uttrycks, och håll i åtanke att folkkriget leds av ett Kommunistiskt Parti av ny typ, som därför utvecklar sig med ideologiskt, politiskt och ekonomiskt oberoende, och med massornas stöd, klassens stöd, vilka ger allt helt utan egenintresse—detta är grundläggande och avgörande—och att Partiet baserar sig på stödet i Peru. **"Så, genom att basera oss på dessa kriterier har vi löst problemet och vi fortsätter att lösa det genom att stödja oss på massorna; de är vårt folks massor, det är proletariatet, vår klass, för det är vår klass, inför den har vi vår plikt, och det är den vi tjänar; det är våra bönder, huvudsakligen fattigbönderna, det är de intellektuella, småbourgeoisien, de avancerade, revolutionärerna, de som vill ha den radikala omvandlingen, revolutionen i ett ord, det är de som stödjer Partiet, framför allt bönderna och proletariatet, det är de som stödjer. Och vidare, det är huvudsakligen fattigbönderna som tar en smula från sin mun för att ge till oss, de som ger oss en bit av sin filt, de som ger oss en liten plats i sin hydda, det är de som bär upp oss, stödjer oss och ger oss t.o.m. sitt eget blod, liksom proletärerna ger det, liksom även de intellektuella ger det; det är så vi reder oss. Vi baserar oss på detta."**

(Intervju med Ordförande Gonzalo, PCP- Centralkommittén, 1988).

Det internationella stödet är dock nödvändigt och vi kämpar outtröttligt för att fullgöra våra löften.

Vi kommer att kämpa mot varje form av tvångsmedel, utpressning och ställande av villkor, såsom den så spridda borgerliga filantropin som ger allmosor av barmhärtighet eller av borgerlig "solidaritet", för att lugna sitt samvete, om inte för att genomtvinga eller infiltrera med sin egen ideologi med sina egna värden, eller den typ som vill bidra för att få personliga fördelar, eller "om man gör som jag säger, vill eller tror är bättre för mig". Vi fördömer varje form av önskan att tvinga Partiet eller att vilja ge ett villkorligt påstått stöd, att vilja schackra med folkkriget. Vi är en apparat med uppdraget att genomföra utlandsarbetet, och allt görs centraliserat, allt annat är rent prat och personligt schackrande, försök att tillfredsställa sina personliga önskningar och sjukliga ambitioner. Att måla sig röd eller kalla sig röd inför sina nära och kära. De vill leva med en fot i det gamla och en i det nya, de vill leva och samleva med de som vill upprätthålla deras förruttnelse och säger att de är med oss, men i verkligheten har de sitt sinne och hjärta i den gamla staten, för de vill leva av den, i den och för den. "Om revolutionen anpassar sig till mig, till mitt omåttliga ego" – då står jag i första ledet. Till dessa eländiga säger vi: NEJ! Vi är för ett stöd med fullt klassmedvetande. De representerar oss inte och stödjer oss inte på något sätt, varken ideologiskt eller politiskt och ännu mindre organisatoriskt. Det räcker att se deras beteenden och sätt att tänka och leva. I stället för att bära röda fanor borde de bära svarta fanor, som symbol för deras förräderi mot Perus folk och världens folk. De lever dubbelliv; ropar slagord i en kvart och lever resten av sina liv inom det gamla, de tänker, lever, sprider och umgås med det gamla och med dem som kan ge dem fler idéer om det gamla och hur man kan njuta av det mer. "Säg mig med vem du går så skall jag säga dig vem du är" lyder ett gammalt ordspråk. Så lätt fyller de sin mun med partiarbete och lever i utsvävningar. De vill ha det nya i ord, men så kommer de hem och lever som det gamla samhället vill. De är en vandrande motsättning; de agiterar om revolutionen för fulla lungor med ena foten utanför. Det är upp till dem, men vi accepterar inte att de vill schackra med den peruanska revolutionen; alla våra styrkor är disciplinerade och underordnar sig Partiets ledningssystem med fasthet, från den högsta ledaren till den mest ödmjuka av våra massor. Vi förkastar, avslöjar och fördömer dessa individer, deras sätt att vara och agera; därför känner vi dem redan sedan länge, och de representerar inte vårt Parti. Om några av dessa individer funderar på att upprepa vad den eländige LAB gjorde, med sin intervju, eller att schackra med intervjuer i skyttegravarna eller påstådda undersökningar a la Avakian, så kommer Partiet kunna välkomna dem med tillräckligt många skott.

Därför har Partiet masskaraktär, men det är inte ett massparti; det så omtalade masspartiet är ingenting annat än ett uttryck, än en gång, för ruttna revisionistiska positioner; dessa är anhängarpartier, tjänstemannapartier, organisationsmaskiner. Vårt Parti är ett parti av militanter-partimedlemmar, av ledare, en krigsmaskin, ett Parti med masskaraktär, såsom Lenin själv krävde.

På denna Hjältedagens Dag kallar vi än en gång Partierna och organisationerna i RIM, liksom kommunisterna och revolutionärerna som arbetar utanför RIM, att ta sitt ansvar i försvaret av den peruanska revolutionens Anförarskap, liksom av vår klass' politiska fångar och krigsfångar i hela världen. Detta innebär med nödvändighet att förkasta och fördöma den position CoRIM, RCP och andra har tagit, som "**säger att 'vi skulle behöva undersöka'; och sedan 1995 sade 'att Gonzalo skulle kunna stå bakom breven' och sedan övergav kampanjen för att försvara Ordförande Gonzalos liv (PKP-CK, Maj 2011).**" Det innebär med nödvändighet att förkasta de eländiga rättorna i den revisionistiska och kapitulationistiska HOL, hela imperialismens plan för "fredsavtal" och all kapitulation; och utveckla det huvudsakliga sättet att försvara våra kamrater som befinner sig i klassfiendens händer: att inleda och utveckla folkkrig i varje land.

ÄRA ÅT DE FALLNA HJÄLTARNA, LEVE REVOLUTIONEN!

ÄRA ÅT HJÄLTEMODETS DAG!

FÖRSVARA ORDFÖRANDE GONZALOS LIV, PARTIETS OCH REVOLUTIONENS ANFÖRARSKAP!

INGENTING RÄTTFÄRDIGAR KAPITULATIONEN!

GE LIVET IDAG, I MORGON OCH FÖR ALLTID FÖR PARTIET OCH REVOLUTIONEN!

Folkrörelsen Peru
Juni 2011

LEVE DEN XXXI ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET I PERU!

Folkrörelsen Peru, Perus Kommunistiska Partis alstrade organisation för partiarbetet i utlandet, hälsar de 31 åren av ärorikt folkkrig i Peru, vårt Anförarskap Ordförande Gonzalo, Centralkommittén och hela Partiets ledningssystem som genom att tillämpa gonzalos tänkande fortsätter att upprätthålla revolutionens principer och dess kurs, såsom de slogs fast av vårt Anförarskap och hans allsmåttiga tänkande; och så fortsätter att fullgöra sin roll som det peruanska proletariats förtrupp. Vi hälsar de hjältemodiga massorna, huvudsakligen fattigbönderna, som under dessa 31 år har varit framstående exempel inför världens massor i att ge sina liv för revolutionen; och de fortsätter att göra så idag, frivilligt och ovillkorligt – för att de inte har något att förlora utom sina bojar.

Det är viktigt för oss och för världens kommunister att ha grepp om hela den process som ledde fram till Partiets ärorika beslut att inleda folkkriget den 17 maj 1980; hur Ordförande Gonzalo härdade den röda fraktionen som rekonstituerade Partiet i ihärdig, fast och skarpsynt tvålinjerskamp mot de revisionistiska linjerna, och krossade den första högeropportunistiska linjen som motsatte sig att inleda folkkriget; liksom processen för att utveckla detta krig; hur den nya makten etableras, försvaras och utvecklas och når fram till etablerandet av de Öppna Folkkommittéerna, som idag fortsätter att stråla trotsigt inför världen som ännu ett bevis på att folkkriget i Peru är världsrevolutionens fackla. Idag finns det förrädiska råttor som säger att detta beslut var dåligt, att det var ”fel” att inleda folkkriget; och på världsnivå finns det de som tar varje chans att förneka Ordförande Gonzalos och vårt folkkrigs betydelse, för att så spela med i imperialismens plan för ”fredsavtal”. Och givetvis gör de det, eftersom de vet att det var just precis detta beslut, det stora språng som var ILA-80, och denna korrekta ledning och utveckling av folkkriget i Peru, som spelade den avgörande rollen i etablerandet och det breda erkännandet av maoismen som tredje, nytt och högre stadium av marxismen liksom i inledandet av hjältemodiga väpnade kamper och folkkrig i olika delar av världen. Så, för dem som inte vill ha revolution, som vill använda röda fanor endast för att gynna sina karriärer inom detta ruttna system av utsugning och förtryck, som inte vill betala det pris som kommunister betalar för att krossa detta system, som talar om att förändra världen men inte vill förändra sig själva, som vill förvandla den proletära internationalismen till borgerligt ”solidaritetsarbete” – för dem är det naturligtvis nödvändigt att isolera och smutskasta Ordförande Gonzalo och Perus Kommunistiska Parti, och på så vis direkt eller indirekt sprida de lögnhistorier som utformats av yankee:s CIA; att ”Ordförande Gonzalo är en förrädare”, att ”PCP är delat”, att ”Folkkriget har upphört” etc. etc.

Men vårt Parti har aldrig förlamats av dessa lögnhistorier eller av dem som vacklar. Partiet fortsätter att leda Folkkriget på dess ohejdbara marsch, genom att tillämpa gonzalos tänkande för att lösa varje problem som dyker upp på revolutionens väg – såsom frågan om ledningen, som bara kan lösas i hård tvålinjerskamp liksom Ordförande Gonzalo lär oss. Idag, mitt i bojkottkampanjen mot den gamla statens val, fortsätter Folkets Befrielsearmé att utveckla slående aktioner, såsom attacken mot helikoptern i Huachocolpa den 11:e mars – alltid under Partiets allomfattande ledning. Likaså fortsätter vårt Parti att fullgöra sin roll som röd fraktion inom den internationella kommunistiska rörelsen, vilket har lett till stora segrar i kampen mot den nya revisionismen, mot ”fredsavtalen” och kapitulationen. Med sitt dokument **”Till den Internationella Konferensen i Stockholm”** tog Partiet initiativet att kalla till ett utvidgat RIM-möte för att göra en utvärdering av maoismens tillämpning, något som idag återverkar i Partierna och organisationerna inom RIM och inom hela den internationella kommunistiska rörelsen.

På så vis krossar Partiet imperialismens, reaktionens och revisionismens planer i Peru och på världsnivå; genom att upphöja, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande, huvudsakligen gonzalos tänkande.

LEVE DEN XXXI ÅRSDAGEN AV FOLKKRIGET!

LEVE DET ÄRORIKA PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!

LEVE ORDFÖRANDE GONZALO!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN, GONZALOS TÄNKANDE, HUVUDSAKLIGEN GONZALOS TÄNKANDE!

VAL, NEJ! FOLKKRIG, JA!

NED MED DEN PARLAMENTARISKA KRETINISMEN!

LEVE MAOISMEN! NED MED REVISIONISMEN!

FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!

**Folkrörelsen Peru
Maj 2011**

Observera att det vi publicerar här endast är ett urval av de aktioner som genomförts under perioden. Trots att den peruanska reaktionen konsekvent försöker att tysta ner det faktum att Folkets Befrielsearmé fortsätter att - under Partiets ledning - genomföra hårtslående militära aktioner runtom i landet, kan de inte tysta ner allt och alla, speciellt inte som den reaktionära armén tvingas sätta in omfattande militära resurser i sina försök att slå ner de revolutionära styrkorna.

7 januari, SAN MARTIN

FBA delar ut flygblad i distriktet Ramal de Aspuzana, i tocacheprovincen.

11 januari, JUNIN

I området, i distriktet Comas, i provinsen Concepción, genomförde FBA ett segerrikt överfall mot en patrull med poliser, Perus flygvapen (FAP) och peruanska armén. En underofficer från FAP avled.

14 januari, AYACUCHO och JUNIN

Denna dag attackerar FBA simultant två av reaktionens militärbaser. Den ena var "antiterroristbasen" Mazángaro i distriktet San Martín de Pangoa, i Junín, vari minst en reaktionär sergeant skottskaades allvarligt.

Den andra attacken var mot den antisubversiva bataljonen 42:s bas i Vizcatán, Ayacucho.

17 januari, AYACUCHO

I närheten av byn Pucayacu, i distriktet José Crespo y Castillo, i provinsen Leoncio Prado, tillintetgör

FBA en tjallare.

28 januari, SAN MARTIN

I och kring byarna Castillo Grande, Rupa Rupa, Yacusisa, Pucayacu delar FBA ut PCP:s flygblad.

28 januari, HUANUCO

I Cachicoto, som ligger i Monzón dalen, satte kamraterna upp röda fanor med hammaren och skäran på det centrala torget, Plaza de armas, samtidigt som andra kamrater målade kommunalhuset med folkkrigets slagord.

15 februari, LAMBAYEQUE

I sektorn Rinconada Caja de Lobos i Los Olmos tillintetgör ett FBA-kompani två eländiga tjallare.

20 februari, AYACUCHO

En FBA-pluton attackerar den kontrasubversiva reaktionära bataljonen 42:s militärbas nr 1 (detta är samma bataljon som attackerades den 14 januari) i Pichari på höglandet i Tincuya i Vizcatán.

23 februari, AYACUCHO

FBA-enheter genomför väpnade agitations- och propagandaaktioner i olika områden i José Crespo y Castillo-distriktet; de sätter upp ett tiotal röda fanor och genomför slagordsmålning samt flygbladsutdelningar.

Speciellt vill vi framhäva aktionerna i områdena mellan Pacae och Pueblo Nuevo, där folkets armé rör sig helt fritt i dagsljus och fyller väggar, skolbyggnader, vårdcentraler, busshållplatser samt asfaltsvägar på hela sträckan till Aucayacu med PCP:s slagord.

25 februari, HUANUCO

Norr om Tingo María saboterade FBA en av statens bilar på vägen mellan Pumahuasi och Puente Chino. Man förvandlade den till metallskrot.

27 februari, JUNIN

FBA attackerar den reaktionära armébasen Bajo Somabeni, i San Martín de Pangoa i Satipo provinsen. En av reaktionens sergenter dog och ytterligare en soldat blev allvarligt skadad.

15 mars, HUANUCO

I Huarapa, i distriktet Churubamba, genomför FBA målningsaktioner och fanupphängningar.

23 till 30 mars, HUANUCO

Under hela denna vecka genomför FBA en utökad kampanj av väpnad agitation och propaganda i följande byar, mindre städer och områden: Ugarteche, Los Laureles, Margarita, santa Ana, Antonio Mansilla, Las Vegas, Juan Velasco, Alvarado, La Colorado, Alto San Juan, San Pablo, Topa, Río Azul, Río Barranco, Huáscar, Supte m.fl.

25 mars, AYACUCHO

I samhället Marcco, som ligger i Ayahuanco i Huanta genomför FBA väpnad agitation och propaganda.

30 mars, HUANUCO

I en av Tingo Marías förorter tillintetgör FBA en eländig våldtäktsman som attackerat kvinnor ur folket.

30 mars, JUNIN

Då den reaktionära armen förflyttade sig längs Enfloden i Pangoa i Satipo genomför FBA ett bakhåll varvid minst en rontero dog.

3 april, HUANCANELICA

Ett kompani från FBA genomför i flera byar i San

Bartolomé, i distriktet Santo Domingo de Acobamba, folkförsamlingar med hela befolkningen. Ett annat kompani gör samma sak i zonen Sillapata.

21 april, AYACUCHO

Två reaktionära statliga myndighetspersoner blev avrättade för sina brott mot folket av FBA i Shitarillo y Cachiyacu, i José Crespo y Castillo.

23 april, AYACUCHO

Ett kompani av FBA tillintetgör en förhärdad reaktionär i befolkningscentrat Paloma Alegre.

27 april, AYACUCHO

En polis och två element ur specialprojektet CO-RAH (Control and Reduction of Coca Leaf in Alto Huallaga) fick bita i gräset i området Corvina Alta i distriktet José Crespo y Castillo då de blir överfallna av FBA enheter.

29 april, AYACUCHO / HUANCANELICA

FBA anfaller i ett bakhåll på vägen mellan Ayacucho och Huancavelica och dödar två underofficerer från Perus nationella polis (PNP).

29 april, AYACUCHO

Enheter från FBA hemsöker den kontrasubversiva Tutumbarubasen i Silvadistriktet i Huanta med gevärssalvor från långt håll vilket resulterar i, förutom avsevärda materiella skador, att fyra reaktionära soldater skadas allvarligt.

29 april, AYACUCHO

I Huancarama, på huvudvägen mellan Abancay och staden Ayacucho, attackerar en FBA-enhet om minst fem kamrater en fientlig enhet bestående av Dirandro (Dirección Antidrogas - antiknarkpolis) och Dircote (Dirección Contra el Terrorismo - antiterroristpolis). Fienden fick springa därifrån en man kortare.

30 april, AYACUCHO

I olika samhällen i distriktet José Crespo y Castillo genomför FBA väpnade agitation och propagandaaktioner, med sedvanlig flygbladsutdelning, målningar i dagsljus samt hissande av de röda fanorna.

6 MAJ, HUANUCO

Enheter ur FBA genomför aktioner i trakterna kring Tingo Maria, i synnerhet i området Castillo Grande. Det rapporteras även om aktioner från stadskärnan där ett tiotal fanor satts upp b.l.a. I stadsdelarna: Picuroyacu, 7 de Mayo, det centrala torget (plaza de armas) och på andra håll.

17 maj, HELA PERU

PKP inleder en storslagen firandekampanj med olika typer av aktioner genomförda av FBA i hela landet för att högtidlighålla folkkrigets inledande. För att nämna ett urval; vägen som heter Fernando Belaúnde Terry dekorerades med slagord och fanor, och vägen mellan Pucayacu och Ramal de Aspuzana, gjordes till en alle av fanor och likaså vägar kring Yanajanca.

I Huallagaområdet, där ärkeförrädaren "Artemio" ännu opererar har PKP gått framåt och denna dag genomförde över 30 kombattanter från FBA ett intåg i orten Paraíso. Kamraterna var välbeväpnade och kontrollerade orten i flera timmar och genomförde målningar och höll samtidigt massmöten. Reaktionen förfasade sig sedan över att de lokala reaktionära myndighetsutövarna inte vågat ta bort målningarna från väggar, murar och monument, av rädsla från vedergällning från folket och dess arme, FBA. Aktioner i hela landet har genomförs, reaktionen försöker förgäves tysta ner det.

20 maj, HUANUCO

Tre dagar efter 30-årsdagsfirandet återkommer FBA-enheter och fyller på de fanor reaktionen så nesligt stulit och målar på nytt de slagord reaktionärerna försökt suddat ut. Detta sker i staden Aucayacu och områdena kring vägen Fernando Belaúnde Terry. Denna gång delas även rikliga mängder flygblad ut. Kombattanterna förflyttade sig i gryningstimmarna för dekorationen så att befolkningen kunde vakna till de vackra vyerna av en nydekorerad bygd. Så skedde även denna morgon i samhällena Nuevo Copal, San Francisco, Río Frío, Angashyacu, m. fl. Mellan samhällena Pucayacu och Ramal de Aspuzana, vilka är belägna ännu längre norrut, skedde samma typ av aktioner.

21 maj, HUANUCO

På arla morgon och under förmiddagen visar FBA att området kring Monzónaldalen tillhör folket och inte den gamla ruttna peruanska staten, genom att skriva detta med tydliga väggmålningar och fanupphängningar i områdena, längst vägarna och på den gamla statens byggnader. En större mängd flygblad läggs ut för intresserade att plocka upp

22 maj, AYACUCHO

FBA genomför väggmålningsaktioner i bondebygden Paccha, i distriktet Vinchos, i den centrala provinsen Huamanga som en del av den firandekampanj som inletts den 17 maj.

22 maj, AYACUCHO

I utkanten av byarna Tutumbaru och Machente, som ligger på gränsen mellan distrikten Sivia och Huanta genomför FBA flygbladsutdelningar till befolkningen.

23 maj, AYACUCHO

Mitt i natten i departementshuvudstaden i området Huamanga har det målats med PKP:s slagord.

23 maj, PIURA

Slagord har under natten målats, undertecknade med PKP och hammaren och skäran, på marknadsplatsen i Piura, som är departementshuvudstad i departementet med samma namn belägen nära gränsen mot Ecuador.

24 maj, JUNIN

I Monobambadistriktet i Jaujaprovinsen överfaller FBA en fientlig armé- och polispatrull. En underofficerare och tre sergeanter skadas.

1 juni, AYACUCHO

Ett FBA-kompani genomför en attack mot den kontrastsubversiva armébasen tillhörande bataljon nr 34 i Pampa Cangalloi Paocbamba i distriktet Anco i La Marprovionsen. Pressen rapporterar om omfattande materiella skador.

6 juni, AYACUCHO

Ett FBA-kompani genomför massmöten i Purúsområdet i det högandinska Huanta. Kamraterna förklarar Partiets politik och löser massornas konkreta problem.

12 juni, AYACUCHO

I staden Aucayacu tillintetgör FBA ett kontrarevolutionärt element.

21 juni, HUANUCO

På det nationella universitetet Hermilio Valdizán de Huánuco, har det målats PKPs slagord och symbol, hammaren och skäran.

23 juni, HUANCABELICA

I universitetsstadsdelen Villa Agraria, i storstaden Huancavelica som även tjänar som departementshuvudstad, genomför FBA en demonstration där man ropar PKP:s slagord och leverop. Kamraterna, som rör sig som fisken i vatten, retirerar sedan och reaktionen blir tagna på sängen och får skämmas för sin ineffektivitet.

26 juni, AYACUCHO

FBA genomför aktioner av väpnad agitation och propaganda i bondesamhället Huayllay, i distriktet Vinchos i Huamanga.

18 juli, AYACUCHO

I Putis, i Huanta sker en sammandrabbning mellan de två fientliga arméerna, FBA och den reaktionära. Två soldater från den fientliga styrkan faller men ingen av kamraterna, vilka tillämpar Ordförande Maos strategi och taktik att anfälla med en styrka adekvat för förhållandena och som uppfyller alla krigs grundregel: att förintna fienden och bevara de egna styrkorna.

19 juli, AYACUCHO

I bondesamhället Cusibamba genomför FBA sedvanligt väpnad agitations och propagandaarbete, med fanor, banderoller, målningar, flygblad etc.

21 juli, AYACUCHO

I samhället Alpachaca, som ligger nära centralorten Huamanga, genomförs väpnad agitation och propaganda, med b.la. fanor, försvarade med dynamitfällor. Reaktionärerna och myndigheterna uttrycker sin oro och förskräckelse att FBA fritt rör sig så nära centralorterna medan de själva är inkapabla att stoppa folkkrigets frammarsch.

24 juli, JUNIN

I sektorn Ninacanya i distriktet Pancán i Jauja, genomför ett enhet av FBA ett gediget massarbete.

25 juli, PUNO

FBA har målat slagord i staden Rosada de Lampa.

29 juli, LA LIBERTAD

I området La Claridad i Tayabambadistriktet i Patazprovinsen har det målats PKP-slagord. Så även denna dag i samhällena: Ayauca, Golchilca och Ongón.

1 augusti, AYACUCHO

FBA genomför en strålande gerillaaktion mot det lokala högkvarteret för enheten för specialoperationer i José de Secce, i distriktet Santillana, i provinsen Huanta. I denna attack dödades tre underofficerare ur polisen.

4 AUGUSTI, PIURA

Vid ingången till staden Sullana har FBA målat partislågorden stort på gatan Santa Rosa i sektorn av staden som har samma namn som PKP:s grundare

José Carlos Mariátegui.

7 augusti, AYACUCHO

FBA-enheter utför massarbete i Puerto Mejorada, i distriktet Chungui, i provinsen La Mar.

9 augusti, AYACUCHO

I området José Crespo y Castillo i Leoncio Prado-provinsen sker under dagen en militär sammandrabbning som skadar en av reaktionens sergeanter. Kamraterna drar sig sedan tillbaka och reaktionen står handfallen och oförmögen att följa efter. De tar istället sin ondskefulla hämnd på 8 obeväpnade bönder som fängslas och förs till arresten i staden Tingo Maria, långt hemifrån.

13 augusti, AYACUCHO

Kombattanter från FBA delar ut flygblad i orten Sol Naciente, i Llochegua, i provinsen Huanta.

15 och 16 augusti, AYACUCHO

FBA samlar massorna i byarna kring distriktet Anco, i provinsen La Mar och delar ut flygblad och dokument till dem och håller möte. Mötet avslutas med hurra- och leverop för Partiet och folkkriget.

20 augusti, AYACUCHO

I samhället Pulpería, i Siviadistriktet i Huanta genomförde FBA väpnad agitation och propaganda, då de gick in i området, klädda i mörka kläder och tungt beväpnade med både långdistansvapen och granatkastare. Den reaktionära massmedian förklarar att zonen i praktiken är kontrollerad av PKP som rör sig som fisken i vattnet bland de fattiga massorna.

1 september, APURIMAC

Mycket nära Armachacabron, 5 km från samhället, i Curahuasi genomför FBA aktioner av väpnad agitation och propaganda som del av PKP:s valbojkottskampanj.

2 september, APURIMAC

I byn Antilla, i Curahuasi, har FBA satt upp fanor på det centrala torget, samt även komplementerat dem med väggmålningar, samt lämnat ett hotbrev till några oförbätterliga reaktionärer på platsen.

6 september, HUANCVELICA

I distriktet Huachocolpa tillintetgör FBA en arméspion. Den tillintetgjorda var en f.d. militärofficer som istället för att patrullera satts att smälta in i befolkningen och spionera och snoka på de upproriska massorna.

18 september, AYACUCHO

En FBA-pluton genomför väpnad agitation och propaganda i Tambo Pacocha i distriktet Ayahuanco, i Huanta.

26 september, PIURA

Skolbyggnaden Santa Ursula i Sullana blir som en del av valbojkotten av regional- och kommunalvalen dekorerad under småtimmarna av kombattanter från FBA.

Oktober, HELA PERU

FBA genomför PKP:s valbojkottskampanj hårt-slående och effektivt i hela landet. Pressen rapporterar om omfattande ”vandalism och sabotage” i följande zoner: Puno, Piura, San Martín och även i huvudstaden Lima. De skriver om aktioner vari man ”intagit vallokaler och satt eld på valurnor”, vilket är som ett signum för PKP, då det var det man gjorde i den inledande aktionen i Chuschi, Ayacucho, den 17 maj 1980. Bossen för Statens Organisation och Missionen för valobservation uttryckte sin oro och bestörtning över instormandet i ”vallokalerna, sättandet av valurnorna i brand och sammandrabbningarna med polisen såsom skett under söndagen i Chiclayo, Áncash, Arequipa, likväl såsom här i Ucayali.”. I Huancayo har mer än 600 massor deltagit i attackerna, några av de distrikt som nämns är: Viques, Cullhuas, Huancán, San Jerónimo de Tunán och Sicaya. På samtliga dessa orter har massorna haft som omedelbart mål att bränna valurnorna.

3 oktober, AYACUCHO

FBA genomför ett segerrikt bakhåll. Kamraterna hade tidigare minerat vägen mellan Pichari och San Francisco, i Machentezonen, i VRAE (Ene- och Apurimacfloddalarna), och när reaktionens mörka horder kom dit smällde minorna som planerat i kombination med att kamraterna avfyrade sina vapen. Som resultat skadades allvarligt en polisofficer och två meniga.

3 oktober, CHICLAYO

Massorna attackerade och förstörde en hel vallokal, inklusive det sedvanliga brännandet av valurnor och sönderslagande av röstbordet och ett antal stolar för valfunktionärerna.

3 oktober, HUANCABELICA

Massorna stormar in och bränner sju av de totalt åtta valurnorna med röster i distriktslokalen i Vilca. Reaktionärerna flydde hals över huvud ut genom fönstret med sin sista kära urna, i bakgrunden hördes

massornas arga skrik och hurrande.

3 oktober, SATIPO

FBA-enheter besköt en av de reaktionära arméns femte militärbrigads femte infanterikompanis helikoptrar, som transporterade material och personal till valjippet i sektorn Micaela Bastidas i San Martín de Pangoa distriktet. Helikoptern tvingades fly och massorna fylldes med glädje.

3-5 oktober, AYACUCHO

I Huamanguilla, i provinsen Huanta, har det genomförts många bojkottsaktioner. Vallokalen attackerades under tre dagar. Valurnor brändes, slagord målades, med sammandrabbningar med polisen som följd. Ena dagen brändes urnorna och nästa dag brände man de valsedlar som faktiskt överlevt attacken, alternativt förfalskats av den reaktionära armen, vilket de brukar göra.

4 oktober, AYACUCHO

I Santa Rosa, i provinsen La Mar, försökte fiendens poliskår gripa två ”misstänkta terrorister” varvid hela befolkningen skyndsamt mobiliserades till försvar för dessa massor. Hela valjippet var tvunget att ställas in tills den reaktionära armén attackerade folket och ”återställde ordningen”. I detta sammanhang rapporteras om en skadad polis och att massorna behandlat en polisbil såsom om det vore en peruansk valurna... med eld! Inga rapporter om skadade massor, men det betyder ingenting, det normala är att armen och polisen tar ut sin frustration på massorna när de är obeväpnade, då är reaktionärerna ”modiga” nog att genomföra sina vidriga folkmord. Ordförande Mao förklarade att ”utan en armé har folket ingenting”

4 oktober, AYACUCHO

Klockan hade just slagit sju på kvällen då FBA hindrade en konvoj med fordon i zonen Machente. Fordonen var lastade med personal från valorganet ONPE och valsedlar, som ännu inte bränts, och hela kalaset vaktades av 15 poliser som var beväpnade som soldater i armen. Ett antal reaktionärer och snutar skadades i attacken.

4 oktober, LIMA

I distriktet San Jerónimo de Surco i Huarochirí i huvudstadsregionen, skedde ett folkligt uppror. Massorna kastade sten och beväpnade sig efter bästa förmåga med slungor och påkar och gick till attack mot den hatade vallokalen. Upproret sägs ha börjat 19.00 och bestod av över 120 massor. Valjippet

funktionärer fick evakueras undan massornas vrede och massorna kunde genomföra den peruanska valurnetraditionen och gjorde en liten brasa utanför.

5 oktober, AYACUCHO

I La Marprovinsen genomför FBA ett bakhåll utmed en landsväg mot en patrull av den militariserade polisen varvid tre poliser skadas. Under attacken exploderade även en bomb.

6 oktober, JUNIN

En timsång skärmytsling mellan de två arméerna äger rum, varvid den reaktionära förlorade en kapten i Rondollacu, i Monobamba, i Jauja. Kaptenen var befäl för 18 soldater som sysslade, enligt officiell utsaga, med ”övervakning och underrättelse”.

9 oktober, HUANCANELICA

En fiendepatrull bestående av armé- och marinförband blev överfallna, mitt på dagen, av ett FBA-kompani i Roblessektorn, i utkanten av San Isidro, i Tintaypuncodistriktet. Två soldater lämnades skadade efter attacken.

13 oktober, JUNIN

FBA attackerar en FAP-helikopter då den patrullerade över ursprungsbefolkningsområdet Micaela Bastidas, i San Martín de Pangoa i djungeln i Satipo-provinsen.

25 oktober, HUANUCO

FBA hemsöker straxt efter midnatt en militärbas, som officiellt ligger där för att bekämpa knarkhandeln som är deras standardsvepsjäl för att slå mot FBA. Kamraterna besköt och dödade en av reaktionens soldater. Detta skedde i samhället Merced de Locro, i Tingo Maríaområdet.

5 november, SAN MARTIN

I sektorn Guacamayo, i distriktet La Pólvora, i provinsen Tocache genomför FBA en gerillaattack som dödar en soldat och skottskadar en annan.

11 november, HUANUCO

I distriktet Chavín de Pariarca, marscherar FBA in i byn Huamalíes mitt på dagen och genomför ett massmöte, dekorerat i FBA-stil med målningar, banderoller och fanor med hammaren och skäran.

15 november, JUNIN

Klockan 14.30 beskjuter en FBA-enhet med minst tio kamrater, från ca 200 meters håll, en FAP-helikopter då den genomför en arméförflyttning på 30

soldater mellan de kontrasubversiva baserna i VRAE när den befann sig över zonen Yaviro, i distriktet San Martín de Pangoa, i Satipo. Åbäket fick avsevärda skador och måste genomgå omfattande reparationer.

17 november, AYACUCHO

I samhället Juan Velasco Alvarado de Mollepata, blir den reaktionära armén attackerad av massorna då de genomför brännande av böndernas grödor och hem. Folket var välorganiserat och var beväpnade med primitiva vapen som stenar och påkar. Maskerade kamrater uppviglade och ledde massorna och en rapporteras ha ropat i megafon: ”I dessa ögonblick förklarar vi krig mot fienden som är ute efter våra hem. Tag alla slungor, spjut och stenar! Beväpna er!” Efter denna dag sade armégeneralen, Leonel Cabrera Pino, som leder specialkommandot i VRAE, att regionen fortsätter vara en fara och att han tydligt ser kopplingen mellan PKP och folket.

18 november, HUANUCO

En lokal reaktionär agent, delaktig i smutskastningsarbetet som reaktionen gör mot PKP, som tidigare varit borgmästare i samhället Campogrande, som bosatt sig i Pueblo Nuevo, drog sin sista suck tack vara FBAs aktion. FBA hade tidigare varnat honom och gett honom chansen att upphöra med sitt skadliga arbete, men han vägrade och fick betala ett högt pris. På aktionsplatsen hade det lämnats en förklarande skylt undertecknad med PKP och hammaren och skäran.

20 november, AYACUCHO

I en 30 minuter lång sammanstötning mellan FBA och den reaktionära armén i zonen Quebrada Apulemac, nära byn Putis, skadades en reaktionär soldat.

23 november, JUNIN

En soldat och ett underbefäl ur den reaktionära arméenheten Specialstyrkorna i det förenade kommandot som del av antiterroristbataljonen nr 19 i 1:a speciella styrkebrigaden i Lima sprängdes i luften av en FBA-mina och fem andra soldater fick splitterskador. Explosionen skedde i Quebrada de Tucureni i distriktet San Martín de Pangoa i Satipo.

2011

24 februari, LIMA

FBA genomför väpnad agitation och propaganda i stadsdelen Ancón i Lima. Flygblad delades ut och

gatorna dekorerades med röda fanor med hammaren och skäran - en aktion som visar hur Partiet går framåt i att utveckla arbetet i städerna.

11 mars, HUANCAMELICA

Huachocolpa, provinsen Pampas, Huancavelica: Enheter ur FBA genomför en framgångsrik attack mot en helikopter i vilken en reaktionär kontraamiral, Carlos Tello Aliaga, reser runt för att inspektera militärbaser. Kamraterna besköt helikoptern från marken, varvid folkmördaren Aliaga och en annan officer skadas allvarligt och helikoptern tvingas nödlanda.

21 mars, HUANUCO

Väpnad agitation och propaganda i provinserna Dos de Mayo och Ripán: röda fanor med hammaren och skäran hängs upp och väggar målas med Partiets slagord.

25 mars, JUNIN

FBA genomför ett bakhåll i Satipo i departementet Junín, och tillintetgör en sergeant i den reaktionära armén.

6 april, AYACUCHO

Väpnad agitation och propaganda genomförs i Tanchihuá i provinsen Cangallo som del av bojkotten mot den gamla reaktionära statens valfars.

2 maj

FBA tillintetgör en tjallare i Caimito, nordöst om Aucayacu i distriktet José Crespo y Castillo.

15 maj

Väggar på en skola och en vårdcentral i distriktet Olmos (Lambayeque) målas med Partiets slagord.

15 maj

I ännu en attack mot den reaktionära armébasen "Unión Mantaro" tillintetgörs en soldat ur de reaktionära väpnade styrkorna.

4 juni, CUSCO

Som en del av bojkotten mot den gamla reaktionära statens valfars, genomför FBA ett framgångsrikt bakhåll i Choquepira mot de väpnade styrkor som har uppgiften att övervaka valen. Fem soldater ur de reaktionära styrkorna tillintetgörs. Tidningen el País rapporterar att gerillan (PKP) "återigen visar (...), framför allt för den kommande regeringen, att de fortsätter att vara ett allvarligt problem".

Karta som visar platsen för bakhållet den 4 juni

Perus Kommunistiska Partis grundare José Carlos Mariátegui skrev, utöver alla de viktiga verk där han analyserar det peruanska samhället och den peruanska revolutionen, också en lång rad lysande texter om kulturen och konsten, alltid utifrån en proletär klassposition. Många av dessa har aldrig översatts till andra språk, och vi i Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru är därför glada över att kunna presentera denna nya översättning av Mariáteguis artikel om den sovjetiske författaren Fjodor Gladkov och hans roman *Cement*. Vi anser att den är ett mycket givande bidrag till en diskussion om den proletära litteraturen, och vi rekommenderar givetvis alla att även läsa Gladkovs bok, vilken finns i svensk översättning.

JOSÉ CARLOS MARIÁTEGUI: LOVTAL TILL "CEMENT" OCH DEN PROLETÄRA REALISMEN

I

Jag har upprepade gånger hört åsikten att det varken är uppbyggligt eller uppmuntrande att läsa *Cement* av Fjodor Gladkov för dem som, ännu utanför de revolutionära leden, i denna roman söker bilden av den proletära revolutionen. De andliga peripetierna, de moraliska konflikterna som Gladkovs roman beskriver skulle enligt denna åsikt inte vara lämpade att ge näring åt illusionerna hos de tveksamma och underbara själar vilka drömmer om en revolution av rosenvatten. Resterna av en kyrko- och familjeutbildning baserad på himmelrikets och det förlovade landets lycksaliga och obeskrivliga myter svallar mycket mer än vad dessa kamrater kan föreställa sig i sitt omdömes undermedvetna.

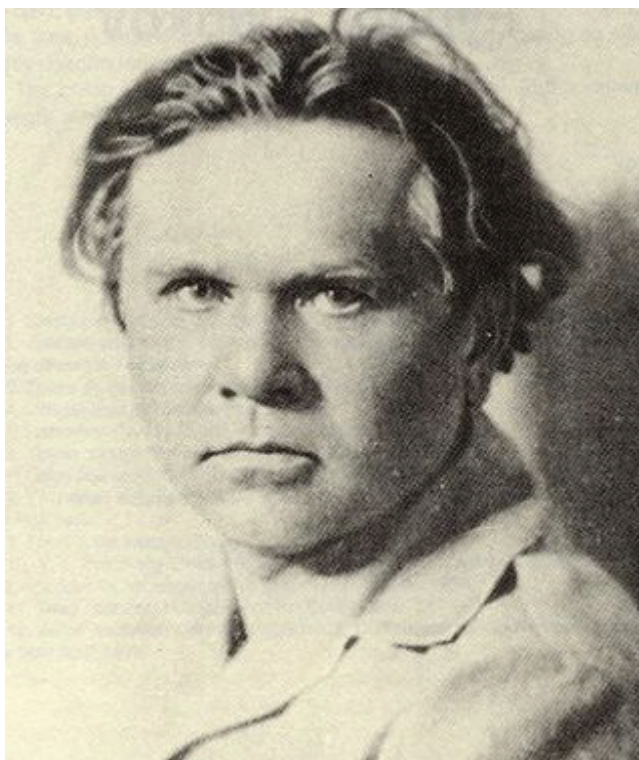
För det första, märk väl att *Cement* inte är något propagandaverk. Det är en realistisk roman, i vilken Gladkov över huvud taget inte har syftet att förföra dem som, nära eller långt borta från Ryssland, som väntar på att revolutionen skall visa sitt gladlynta ansikte för att bestämma sig för att följa den. Den borgerliga pseudo-realismen – inklusive Zola – hade vant sina läsare vid en viss idealisering av de karaktärer som representerade godheten och dygden. I grunden hade den borgerliga realismen i litteraturen inte förkastat romantikens anda, mot vilken den verkade reagera oförsonligt och antagonistiskt. Dess nyskapande var nyskapande i tillvägagångssättet; i sceneriet, i klädseln. Bourgeoisien, som i historien, i filosofin, i politiken hade vägrat att vara realistisk, fast-

klamrad vid sin vana och sin princip att idealisera eller förklä sina motiv, kunde inte vara realist i litteraturen. Den sanna realismen kommer med den proletära revolutionen, då termen "realism" och den konstnärliga kategori denna betecknar i litteraturkritikens språk fått så dåligt rykte att man känner det trängande behovet att mot denna sätta termerna "superrealism", "infrarealism", etc. Förkastandet av marxismen, som är liknande till sitt ursprung och sin process, förkastandet av freudianismen, som Max Eastman observerar i *Revolutionens vetenskap*, som har så fel i andra aspekter, är hos borgarklassen en logisk – och instinktiv – attityd, som inte ger sitt samtycke till att den borgerliga litteraturen frigör sig från sin tendens att idealisera karaktärerna, konflikterna och upplösningarna.

Melodramen, både i litteraturen och filmen, följer denna tendens som kämpar för att hos småbourgeoisien och proletariatet bibehålla hoppet om ett sådant slut, vunnet genom resignation snarare än genom kamp. Yankee-filmen har fört denna optimistiska och rosenröda småborgarnas pedagogik till sin mest extrema och mäktiga industrialisering. Men den materialistiska historieuppfattningen

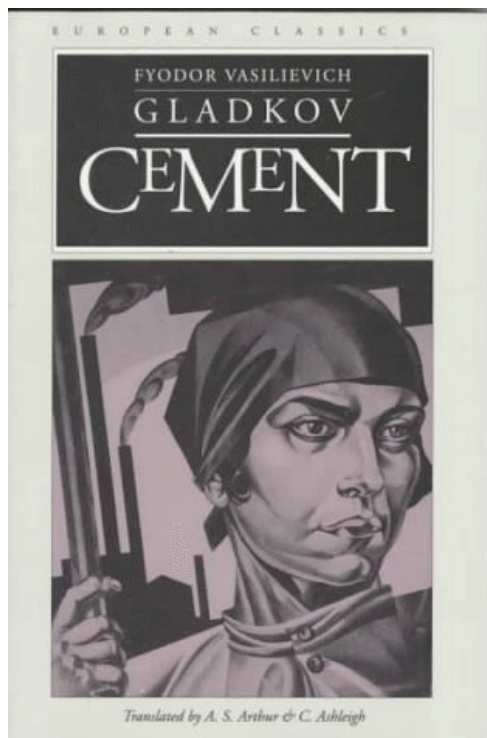
måste i litteraturen leda till att man överger och förkastar dessa eländiga recept. Den proletära litteraturen tenderar naturligt till realism, liksom den socialistiska politiken, historiografin och filosofin.

Cement tillhör denna nya litteratur, som i Ryssland har

Fjodor Gladkov

föregångare sedan Tolstoj och Gorkij. Gladkov skulle inte ha frigjort sig från den mest medelklass-aktiga kärlek till melodramen, om han då han skissade fram denna revolutionens robusta kader hade bekymrat sig om att mjuka upp dennas färger och linjer för propagandans och idealiserings skull. Sanningen och styrkan i hans roman – konstnärlig, estetisk och mänsklig sanning och styrka – ligger just i dess hårda ansträngning för att skapa ett uttryck för revolutionär heroism – det som Sorel skulle kalla ”det proletärt storslagna” – utan att utelämna något av misslyckandena, desillusionerna, det andligt sönderslitande som detta hjältemod övervinner. Revolutionen är ingen renässans-änglarnas idylliska apoteos, utan en klass’ väldiga och smärtsamma strid för att skapa en ny ordning. Ingen revolution, inte heller kristendomens, inte heller reformationens och inte heller borgarklassens, har genomförts utan tragedi. Den socialistiska revolutionen, som drar människor ut i strid utan överjordiska löften, som kräver av dem en extrem och ovillkorlig hängivenhet, kan inte vara något undantag från denna ofrånkomliga historiska lag. Ännu har den bedövande, paradiska revolutionen inte uppfunnits, och det är oundgängligt att vidhålla att människan aldrig kommer att nå höjdpunkten för sin nya skapelse utan en svår och smärtsam ansträngning i vilken smärtan och glädjen kommer att ha samma intensitet. Glieb, arbetaren i **Cement**, skulle inte vara den hjälte han är om hans öde inte hade krävt någon uppoffring. Hjälten når alltid sitt mål blodig och söndersliten: endast till detta pris når han sitt hjältemods fullkomlighet. Revolutionen måste utsätta Gliebes själ, känslor och instinkter för extrema prövningar. Hans kvinna, hans hård, hans dotter, hans bädd eller hans rena kläder, kunde inte vänta på honom vid någon stilla oas, skyddade från varje storm. Och

Dacha måste, för att vara den Dacha vi känner i **Cement**, i sin tur genomgå de hemskaste prövningar. Då revolutionen bemäktigar sig Dacha helt och oförsonligt, kan den inte annat än att göra henne till en hård och kraftfull militant. Och i denna process måste den äkta maken, modern och

hemmafrun försvinna; allt, absolut allt måste offras för revolutionen. Det är absurt, det är infantilt att vilja ha en hjältinna som Dacha, mänsklig, mycket mänsklig, men att innan man bedömer henne som revolutionär kräva bevis på hennes äktenskapliga trohet. I inbördeskrigets stränghet känner Dacha alla farans breddgrader, alla ångestens nivåer. Hon ser sina kamrater bli hudflängda, torterade, arkebuserade; själv undflyr hon döden blott genom en tillfällighet; vid två tillfällen närvarar hon vid förberedelserna till sin egen avrättning. I spänningen under denna kamp, som utkämpas medan Glieb kämpar långt därifrån, står Dacha bortom all sexuell moralisk kod: hon är ingenting annat än en militant, och kan bara svara för sina handlingar som en sådan. Hennes utomäktenskapliga kärlek saknar all syndig vällust. Flyktigt

och sorgset älskar Dacha den soldat, som slåss för samma sak som hon, och som går ut i strid, som kanske aldrig mer kommer att återvända och som behöver denna kvinnliga kamrats smekning som en glädjens och njutningens färdkost inför sin öde och iskalla arbetsdag. Bady, mannen som alla kvinnor underkastar sig, och som åtrår henne mer än någon annan, motstår hon alltid. Och när hon ger sig till honom – efter en dag då de båda har varit nära att omkomma i kosackernas händer medan de fullgjorde ett riskfyllt uppdrag, och Dacha har haft en mordisk snara runt halsen, redan hängande från ett träd vid vägen, och känt strypningens spasmer – så är det för att livet och döden har enat de två i ett ögonblick starkare än de själva.

II

Cement av Fjodor Gladkov och **Manhattan Transfer** av John Dos Pasos. En rysk bok och en yankee-bok. Livet i U.S.S.R. gentemot livet i U.S.A. (nutidshistoriens två superstater liknar varandra och står i motsats till varandra till den grad att de, liksom de stora industriföretagen – med alltför mycket innehåll för att rymmas i ett enda ord – använder förkortade namn, sina initialer). (Se Luc Durtains **L'autre Europe**). **Cement** och **Manhattan Transfer** dyker upp utanför det småborgerliga panoramat hos dem som i Latinamerika, dagligen reciterande sin trosbekännelse till

avantgardet, reducerar den nya litteraturen till ett västeuropeiskt scenario, vars gränser utgörs av Cocteau, Morand, Gomez de la Serna, Bontempelli, etc. Detta i sig själv bekräftar bortom varje tvivel att de härstammar från den moderna världens poler.

Spanien och det spansktalande Latinamerika lyder inte under sina småborgerliga avantgardisters smak. Bland dessa länders instinktiva förkärlekar finner vi den nya ryska litteraturen. Och redan nu kan man förutsäga att **Cement** snart

kommer att nå samma spridning som Tolstoj, Dostojevskij, Gorkij.

Gladkovs roman överträffar de andra som översatts tidigare, i det att den som ingen annan roman visar oss själva revolutionen. Några av revolutionens författare rör sig i en värld utanför denna. De känner dess reflektioner, men inte dess medvetande. Pilniak, Zotschenko, t.o.m. Leonov och Fedin, beskriver revolutionen utifrån, såsom främmande för dess passion, stående utanför dess drivkraft. Andra, som Ivanov och Babel, uppenbarar några av den revolutionära epikens element, men deras berättelser koncentreras till den krigiska, militära aspekten av bolsjevikryssland. **Budjonnyjs röda ryttararmé** och **Pansartåget** tillhör fälttågskrönikornas genre. Man skulle kunna säga att huvuddramat i dessa verk utspelas bland dem som utsätts för denna revolution, inte de som genomför den. I **Cement** tillhör karaktärerna, sceneriet och känslan revolutionen själv, upplevd och beskriven inifrån. Det finns romaner som närmar sig denna bland dem vi än så länge känner till, men inte i någon av dessa förenas så naturligt och beundransvärt koncentrerat grundelementen i det individuella dramat och bolsjevismens mångfacetterade hjältedikt. Gladkovs biografi hjälper oss att förstå hans roman (en sådan intellektuell och andlig formering som hos denna konstnär var nödvändig för att skriva **Cement**). Julio Alvarez del Vayo återger den i förordet till den spanska versionen i koncisa rader som, då de utgör den mest illustrativa presentationen av Gladkov, jag finner lämpliga att kopiera. "Gladkov föddes 1883 i en fattig familj, och hans unga år är ännu ett dokument för dem som vill lära sig om situa-

tionen på den ryska landsbygden vid slutet av 1800-talet. Att kontinuerligt driva runt i områdena vid Kaspiska havet och Volga i jakt på arbete. "Gå från ett helvete till ett annat". Så pågår det fram till tolv års ålder. Som en ensam öm ton, hans mors minnesbild av hur hon gick flera mil för att möta honom då tidvattnet kastar honom tillbaka till den byhåla där han föddes. "Det är hårt att börja hata vid så ung ålder, men hård är också barnets desillusion då han faller i herrens klor". Prygel, sömnlösa nätter, hunger – hans första teaterpjäs **Fiskarlaget** påminner om denna period i hans liv. "Min fixa idé var att studera. Redan efter de tolv åren med min far, som i Kurban precis hade gått in i arbetarrörelsen, läste jag ivrigt Lermontov och Dostojevskij". Han skriver sentimentala verser, en "dagbok som väckte medlidande" och som återger hans största besvikelse vid denna tid: han nekas tillträde till gymnasiet för att han är fattig. Han lyckas bli antagen gratis vid den kommunala skolan. Familjen klarade sig med en hand mindre. Då hemmets budget är blygsam – fem kopek per person – så gör den förvärrade arbetskrisen att den enda dagliga måltiden riskeras. Från denna tid kommer hans bästa beskrivningar av det lägre proletariatet. Bland hans fars vänner är det två "halvintellektuella" arbetare som har lämnat honom ett oförglömligt minne. "Det var från dem jag första gången hörde ord vars dragningskraft ännu lever i min själ. Kloka av naturen och i hjärtat. De vande mig vid att se medvetet på världen och att tro på en bättre tid för mänskligheten". Till slut en stor glädje: då Gorkij, för vilken Gladkov som ung kände gränslös beundran, bekräftade att han mottagit den lilla berättelse Gladkov skickat honom, uppmuntrade han honom att fortsätta. Han åker till Sibirien, beskriver

José Carlos Mariátegui

straffarbetarnas liv, och när snabbt ett solitt rykte som berättare. 1905 års revolution avbryter hans litterära karriär. Han hänger sig helt åt saken. Tre års förvisning i Verjolesk. En period av självutbildning och inläring. Då straffet var avtjänat drar han sig tillbaka till Novorosisk vid svartahavskusten, där han skriver romanen **De förvisade**, vars manuskript han överlämnar till Korolenko. Denne återlämnar det med hyllningsfraser till författaren men också med skräck inför temat: "Sibirien, ett löst dårhus". Fram till 1917 är han lärare i Kuban. Han tar aktiv del i oktoberrevolutionen, för att sedan än en gång ägna sig helt och hållet åt litteraturen. **Cement** är det verk som gjort honom känd i utlandet".

Gladkov var alltså inte blott ett vittne till det revolutionära arbete som utfördes i Ryssland mellan 1905 och 1917. Under denna period mognade hans konst i ett klimat av hjältemodig kraftansträngning och hjältemodigt hopp. Dessa oktoberdagar skulle sedan räkna honom bland sina författare. Och senare har ingen av bolsjevismens djupaste peripetier kunnat undgå honom. Därför representeras hos Gladkov den revolutionära epiken mindre av den väpnade kampens känslor, och mer av den ekonomiska återuppbyggnadens känslor, av skeendena och vedermödorna i skapelsen av ett nytt liv.

Tchumalov, huvudpersonen i **Cement**, återvänder till sin by efter att i tre år ha kämpat i Röda Armén. Och hans svåraste, mest våldsamma slag är det som nu väntar hans by, där åren av krigsfara har bragt allting i oordning. Tchumalov finner den stora cementfabriken lamslagen, den fabrik på vilken han varit arbetare fram till sin flykt – repressionen hade utsett honom till ett av sina offer. Getterna, grisarna och ogräset invaderar gårdarna; de stillastående maskinerna förfaller, kabinbanorna där man tog ned stenarna från stenbrottet ligger orörliga efter att rörelsen upphört i den fabrik där tidigare tusentals arbetare rörde sig. Endast dieselmotorerna skiner, redo att återuppliva denna förfallande koloss, tack vare en arbetare som har stannat på sin post och skött om dem. Tchumalov känner inte igen sitt hem. Dacha, hans kvinna, har under dessa tre år blivit en militant, drivkraften i kvinnosektionen, den mest outtröttliga kvinnan i den lokala sovjeten. Tre år av kamp – först ansatt av den oförsonliga repressionen, sedan fullständigt hängiven åt revolutionen – har gjort Dacha till en ny kvinna. Niurka, hennes dotter, är inte med henne. Dacha har blivit tvungen att lämna henne i Barnens hus, en organisation hon ihärdigt bidrar till. Partiet har vunnit en hård, energisk och intelligent militant; men Tchumalov har förlorat sin hustru. I Dachas liv finns ingen plats för den äktenskapliga och moderliga dåtid som hon helt har offrat för revolutionen. Dacha har en autonom existens och en autonom personlighet; hon är inte längre Tchumalovs ägodel, och kommer inte att bli det igen. I Tchumalovs frånavaro har hon, under trycket från ett obevekligt öde, känt andra män. Hon har förblivit intimt hederlig; men mellan henne och Tchumalov ställs denna skugga, denna mörka närvaro som plågar den svartsjuka hannens instinkt. Tchu-

malov lider; men då han själv i sin tur är järnhårt gripen av revolutionen, kan hans individuella drama inte lägga beslag på honom. Han axlar plikten att återuppliva fabriken. För att vinna detta slag måste han övervinna specialisternas sabotage, byråkratins motstånd, kontrarevolutionens döva efterdyningar. Det finns ett ögonblick då Dacha ser ut att komma tillbaka till honom. Det är snarare ett ögonblick då deras öden förenas för att sedan skiljas åt igen. Niurka dör. Och med henne klipps det sista känslomässiga bandet som en gång höll dem fast. Efter en kamp i vilken hela Rysslands omorganiseringsprocess, hela revolutionens återuppbyggande arbete, återspeglas, återupplivar Tchumalov fabriken. Det är en segerdag för honom och för arbetarna; men det är också den dag då han känner att Dacha är fjärrad, främmande och för alltid förlorad, och känner sin rabiata och brutala svartsjuka.

I romanen korsas och blandas dessa varelsers konflikt med en mängd andra varelsers i fruktansvärd spänning, i en rasande dödskamp. Tchumalovs drama är ingenting annat än ett fragment av det revolutionära Rysslands drama. Alla revolutionens passioner, alla dess drivkrafter och smärtor finns i denna roman. Alla öden, de mest motsatta, de mest intima, de mest olikartade, är rättfärdiga. Gladkov lyckas med att på dessa sidor av kraftfull och rå skönhet uttrycka den nya kraften, den skapande energin och den mänskliga rikedom hos den största händelsen i vår samtid.

NOT:

1 Den första delen av denna essä återfanns i **Repertorio Americano** (Band XIX, N° 20; San José, Costa Rica, 23:e november 1929) som **Inledning till hyllningen till Cement och den proletära realismen**; och återutgavs i **Variedades** (Lima, 7:e januari 1930) med titeln **Realismen i den ryska litteraturen**. Den andra delen sattes in, även den i **Variedades** (Lima, 20:e mars 1929), med en inledande sammanfattning liknande José Carlos Mariateguis övriga bibliografiska kommentarer: "**Cement av Fjodor Gladkov**".

Då vi nu förenar dessa båda delar antar vi titeln från publiceringen i **Repertorio Americano**, då det verkar uppenbart för oss att detta var författarens avsikt.

Förord till utdraget ur

"Radikalismen - kommunismens barnsjukdom"

Ordförande Mao har sammanfattat KKP:s stora historiska erfarenhet beträffande tvålinjerskampen, med följande ord: **"Man måste praktisera marxismen och inte revisionismen; förena sig och inte splittra; vara ärlig och hederlig och inte smida intriger eller ränker"**. Vi måste hålla oss fast vid denna stora lärdom; dock får man aldrig förlora vaksamheten ty, som han själv lärde 1964: **"Vi måste vara på vår vakt gentemot de som smider intriger och ränker. Till exempel: har Kao Kang, Yao Shu-shi, Peng Te-juai, Juang Kecheng och andra framträtt i centralkommittén. Varje ting delar sig i två. Några ägnar sig åt att koka ihop intriger. Vad skall vi göra om de vill bete sig på det sättet? Nu finns det till och med de som är villiga att göra komplot! Det är ett objektiva faktum att konspiratörer finns och det handlar inte om huruvida vi gillar det eller ej"**. (Perus Kommunistiska Parti - Om Partiets uppbyggnad)

Ett problem som förtjänar vår uppmärksamhet är barnsjukdomen vänsterism och dess förhållande till frågan om ledarna, Partiet och massorna. En fråga som dessutom är kopplad till frågan om Anförarskapet.

Detta blir aktuellt just vid varje tillfälle då denna typ av småborgerliga uppfattningar dyker upp i kommunisternas och revolutionärernas led eller när det som alltid dyker upp några intrigörer och deformerade schackrare som tillämpar borgerlig ideologi i sin politik liksom i sitt dagliga liv och sina personliga förhållanden, och vill desinformera massorna för att vända dem mot partiorganisationerna, för att så fortsätta tillämpa opportunism i politiken och använda någras ovetande och politiska vekhet för att gynna sina egna intressen och etablerandet av sitt feudo, där de kan säga och göra som man vill i den mån det tjänar till att bibehålla desorganisationen, anarkismen, urartningen och försvaret av den extrema individualismen, i stället för konstant kamp för att krossa individen, för att härda massorna i våra principer. Konkret är det personer som i våra led vill föra in en ideologi som är främmande för vår klass, förruttnelsen, förverkliga sina deformationer, sin värsta individualism, som är deras mål i livet – med förevändningen att gå och öppna och stänga möteslokaler, utföra uppgifter i samband med tryck av dokument och flygblad i en lägenhet, en bil eller någons källare; stödja någon killes strejk eller detsamma med någon tjej, möta kontakter som är väktare, och i stället för att mobilisera dem politiskt uppfylla sitt enda mål i livet, att göra dem till del av sitt harem (för att inte tala om att deformationen inte har några gränser och inte respekterar ens sina släktingar eller närmaste svärsläktingar, och ännu mindre vänner), uppvisa sina nakna kroppar på nätet, fiska efter kunder etc. etc. Och allt detta helgat, smort och välsignat av feodalherren som spelar blind, döv och stum, och säger att man inte kan stoppa eller betvinga kvinnans frihet – när det i själva verket är denna typ av personer själva som försvarar det borgerliga samhällets förtryck och objektivering av kvinnan under liberalismens fanor – så långt att han själv t.o.m. medverkar i urartningen och utöver detta påstås det att man gör allt detta för sin egen "tandems" skull, under täckmantel av

denna stora kärlek som Romeo och Julia; att man offrar sig för barnens framtid när det inte ens är sant. Dessa sagor känner vi väl till. Det är ren skamlöshet. Därför måste de inför de andra lättrogna utnämna sig själva till kämpar, revolutionärer eller t.o.m. kommunister. Se den ideologiska och politiska roten, se till vilka extremer de småborgerliga lasterna kan gå och den lösning Lenin ger oss: **"Det behövs den strängaste centralisation och disciplin inom proletariatets politiska parti för att motstå detta"**.

Vi hoppas därför att denna förhandspublicering av Lenins text som kommer att finnas i nästa nummer av vår Bulletin (som snart kommer att publiceras) kommer att vara till nytta för de flesta av massorna och att de inte låter sig överraskas av individer. Fråga dem: vilka tjänar de? Hur gör de det, organiserat eller vad? Har de den nya statens bemyndigande, eller kanske den gamla statens för att skapa förvirring och splittring bland massorna, eller är de den gamla statens spioner? Eller är detta en del av deras angiveriarbete för den gamla staten och för att återbetala den betalning de får av den gamla imperialistiska staten som de älskar så högt och mot vilken de är så tacksamma för den "frihet" och utbildning den har inpräntat i dem? För leva för den nya staten och enligt den nya statens stil vill de inte, då de utifrån sitt imperialistiska perspektiv ser den nya staten som liten, svag och från tredje världen. Då är den gamla staten mycket säkrare för dem. Rena opportunist! Eller som en känd person sade: "Fördömelse över er, skriftlärda och fariseer, ni hycklare! Ni liknar vitkalkade gravar som utanpå ser vackra ut, men inuti är fulla av de dödas ben och allt orent. Så verkar även ni till det yttre vara rättfärdiga inför människorna, men inuti är ni fulla av hyckleri och laglöshet".

Vi känner dem sedan mer än 10 år, och under denna tid har de inte förstått att vi inte gör aktioner bara för aktionernas skull i sig, utan också som Marx sade: "då människorna förändrar naturen förändrar de sig själva". Man måste förändra sig själv; genomföra den mänskliga handlingen med den nödvändiga ideologin för att förändra sig själv för det nya. Inte med vilken ideologi som helst eller med småaktigt egenintresse i sinnet. Detta återspeglas genom ideologiska, politiska och organisatoriska språng. De tror att de kan lura Partiet; men det som inte har fungerat under mer än ett årtionde och är skapat av borgerlig ideologi kommer att förbli likadant, det kommer inte att förändras annat än att det urartar än mer. Om patienten inte vill ta emot medicinen, inte vill bli räddad, så betyder det att denna patient vill fortsätta sjunka ner ännu mer i den förruttnelse som detta imperialistiska system hyllar, för att tjäna till utsugning av världens folk och sin egen urartning. För att parafrasera det kända ordspråket "även om apan klär sig i siden, är hon fortfarande en apa", kan vi säga "även om kapitulanterna framställer sig som kämpar är de fortfarande kapitulanter".

"Proletariatets diktatur är en hårdnackad kamp - blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ - mot det gamla samhällets krafter och traditioner." (Lenin)

UTDRAG UR "RADIKALISMEN, KOMMUNISMENS BARNSJUKDOM" AV V.I. LENIN:

(Fetstilen i dokumentet är vår egen - red.)

V. "Vänster"kommunismen i Tyskland. Ledare - parti - klass - massa

De tyska kommunister, som vi nu måste tala om, kallar sig inte "vänster" utan - om jag inte misstar mig - en "**principiell opposition**". Men att de visar alla symptom på "barnsjukdomen vänsterism", det kommer att framgå av den fortsatta framställningen.

Den för oppositionens ståndpunkt pläderande lilla broschyren Klyvningen av Tysklands kommunistiska parti (Spartacusförbundet, som utgivits av "lokalorganisationen i Frankfurt am Main", framställer i högsta grad åskådligt, exakt, klart och kortfattat det väsentliga i denna oppositions uppfattningar. Några citat skall vara nog att göra läsaren bekant med det:

"Det kommunistiska partiet är den mest resoluta klasskampens parti ..."

"Politiskt utgör denna övergångstid [mellan kapitalismen och socialismen] den proletära diktaturens period."

"Nu uppstår frågan: **vem skall vara bärare av diktaturen: det kommunistiska partiet eller den proletära klassen?** ... **Bör man principiellt sträva efter det kommunistiska partiets diktatur eller den proletära klassens diktatur?**"

(Kursiveringen är överallt originalets.)

Vidare anklagas det tyska kommunistiska partiets centralkommitté av broschyrens författare för att den söker en väg till *koalition med Tysklands oavhängiga socialdemokratiska parti*, för att "*frågan om det principiella erkännandet av alla politiska kampmedel*", däribland även parlamentarismen, blivit framförd av denna centralkommitté endast för att dölja dess verkliga och viktigaste strävan till koalition med de oavhängiga. Och broschyren fortsätter:

"Oppositionen har valt en annan väg. Den är av den mening, att frågan om det kommunistiska partiets herravälde och partidiktaturen endast är en taktikfråga. I varje

fall är det kommunistiska partiets herravälde den slutliga formen för varje partiherravälde. **Principiellt måste man sträva efter den proletära klassens diktatur.** Och alla partiets mått och steg, dess organisation, dess kampform, dess strategi och taktik måste anpassas härefter. I enlighet härmed måste med största bestämdhet varje kompromiss med andra partier, varje återvändande till de historiskt och politiskt förlegade parlamentariska kampformerna, varje manöver- och kompromisspolitik förkastas. De specifikt proletära metoderna för revolutionär kamp bör särskilt framhåvas. Och för att omfatta de bredaste proletärakretsar och skikt, vilka skall delta i den revolutionära kampen under kommunistiska partiets ledning, måste det skapas nya organisationsformer på den bredaste basis och inom vidaste ram. Denna samlingsplats för alla revolutionära element är *arbetarunionen*, byggd på grundvalen av fabriksorganisationer. I den bör alla arbetare förenas, vilka följer parollen: ut ur fackförbunden! Här formeras det kämpande proletariatets bredaste kämpaled. Erkännande av klasskampen, rådsystemet och diktaturen är tillräckligt för inträde. Hela den fortsatta politiska orienteringen i kampen är kommunistiska partiets uppgift, vilket står utanför arbetarunionen ..."

"Två kommunistiska partier står sålunda nu emot varandra:

Det ena, ledarnas parti, vilket strävar efter att organisera den revolutionära kampen och leda den *ovanifrån*, under kompromisser och bedrivande av parlamentarisk verksamhet, för att skapa sådana situationer som kunde tillåta dem att inträda i en koalitionsregering, i vars händer diktaturen skulle befinna sig.

Det andra, masspartiet, vilket väntar den revolutionära kampens uppsving *nedifrån*, vilket väl känner och tillämpar i denna kamp blott en enda målmedveten metod och avböjer alla parlamentariska och opportunistiska metoder. Denna enda metod är det ovillkorliga *störtandet av bourgeoisin* för att sedan upprätta den proletära klassdiktaturen för socialismens förverkligande ..."

"Där ledarnas diktatur - här massornas diktatur! Så lyder vår paroll."

Detta är de väsentligaste satser som karakteriserar åsikterna hos oppositionen i det tyska kommunistiska partiet. Varje bolsjevik, som medvetet deltagit i eller på nära håll iakttagit bolsjevismens utveckling sedan år 1903, kommer genast efter att ha läst dessa funderingar att säga: **"Sådant gammalt, okänt trams! Vilken 'vänster'barnslighet!"**

Men låt oss närmare betrakta de uttalanden vi anförde.

Redan själva frågeställningen - "partiets diktatur *eller* klassens diktatur? ledarnas diktatur (parti) *eller* massornas diktatur (parti)?" - vittnar om den mest otroliga och hopplösa tankeförvirring. Man anstränger sig att *tänka ut* något enastående och gör sig i sitt ivriga grubbleri bara löjlig. **Alla vet att massorna delas i klasser; att man kan ställa massor och klasser mot varandra bara om man ställer den stora majoriteten överhuvudtaget, som inte är sonderdelad med hänsyn till sin ställning i den sociala produktionsordningen, mot kategorier som intar en särskild ställning i den sociala produktionsordningen; att klasserna vanligen och i de flesta fall, åtminstone i de moderna civiliserade länderna, leds av politiska partier; att de politiska partierna såsom allmän regel styrs av mer eller mindre**

fasta grupper av de mest auktoritativa, inflytelserika, erfarna, till de ansvarsfullaste posterna valda personer, som kallas ledare. Allt detta är ABC. Allt detta är enkelt och klart. Varför skall allt detta ersättas med någon sorts mesopotamiska, någon sorts ny volapük? Å ena sidan har man tydligen förvirrats då man råkat i ett svårt läge, när den hastiga växlingen mellan legalitet och illegalitet för partiet störde det vanliga, normala, enkla förhållandet mellan ledare, partier och klasser. I Tyskland har man liksom i andra europeiska länder övermåttan vant sig vid legaliteten, vid fritt och regelrätt val av "ledare" på reguljära partikongresser, vid en bekväm verifiering av partiernas klassammansättning medelst parlamentsval, medelst möten, pressen, stämningen inom fackföreningarna och andra förbund o.s.v. Då man på grund av revolutionens vålds-

ma förlopp och inbördeskrigets utveckling blev tvungen att från detta invanda hastigt övergå till att skifta från legalitet till illegalitet, till att förena dem, till "obekväma", "odemokratiska" metoder för att utse, bilda eller bibehålla "ledargrupper" - då blev man förvirrad och började tänka ut övernaturligt svammel. Antagligen har några medlemmar av det holländska kommunistpartiet, som haft olyckan att födas i ett litet land med en särskilt privilegierad och särskilt solid legal situations traditioner och förhållanden, folk som inte skådat någon växling mellan legalitet och illegalitet, själva förvirrats och förlorat fattningen och stött de absurda påhitten.

Å andra sidan kan man märka ett helt enkelt föga genomtänkt och osammanhängande användande av vår tids "mode"-ord om "massan" och "ledarna". **Man har hört mycket om och fast inpräntat i sig angreppen mot "ledarna" och att de står i motsättning till "massan", men man har inte förstått att tänka efter hur det verkligen ligger till och göra saken klar för sig.**

"Ledarnas" och "massornas" avlägsnande från varandra yttrade sig i alla länder särskilt tydligt och skarpt mot slutet av det imperialistiska kriget och efter detsamma. Huvudorsaken till denna företeelse hade Marx och Engels 1852-92 många gånger förklarat med England som exempel. Englands monopolställning utskilde ur "massan" en halvt källkborgerlig, opportunistisk "arbetararistokrati". **Le-**

darna för denna arbetararistokrati ställde sig ständigt på bourgeoisins sida, underhölls - direkt eller indirekt - av denna. Marx förvärvade sig till sin heder detta slöders hat genom att öppet brännmärka dem som förrädare. Den moderna imperialismen (1900-talet) har skapat en privilegierad monopolställning för några avancerade länder, och på denna grund avtecknar sig överallt inom Andra internationalen de förrädiska ledarnas, opportunisternas och socialchauvinisternas typ som försvarar sitt skräms, sitt arbetararistokratiska skikts intressen. De opportunistiska partierna förlorade kontakten med "massorna", d.v.s. med de arbetandes breda lager, med deras flertal, med de sämst betalda arbetarna. **Det revolutionära proletariats seger är omöjlig utan kamp mot detta onda, utan avslöjande, brännmärkande och utdrivande av dessa opportu-**

nistiska socialförrådiska ledare. En sådan politik har Tredje internationalen också följt.

Att av denna anledning gå så långt som att *överhuvudtaget* ställa massornas diktatur mot ledarnas diktatur är en löjeväckande orimlighet och dumhet. Särskilt komiskt är att man faktiskt i stället för de gamla ledarna, som har allmänmänskliga synpunkter på enkla saker, i själva verket för fram (under betäckning av parollen: "Ned med ledarna!") *nya ledare* som pratar övernaturlig smörja och gallimatias. Sådana är i Tyskland Laufenberg, Wolffheim, Horner, Karl Schröder, Friedrich Wendel, Karl Erler. [3] Den sistnämndes försök att "fördjupa" frågan och att överhuvudtaget proklamera de politiska partiernas obehövlighet och "borgerlighet" är redan det en sådan Herakles' stod av dumhet, att man inte kan göra annat än rycka på axlarna. Sannerligen: ett litet fel kan anta enorma proportioner om man envist håller fast vid det, om man ger det en fördjupad motivering, om man "drar de yttersta konsekvenserna" därav.

De virrigaste huvuden bland de romanska syndikalisterna och anarkisterna kan känna sig "tillfredsställda": solida tyskar, vilka tydligen anser sig vara marxister (K Erler och K Horner visar genom sina artiklar i nämnda tidning på ett särskilt eftertryckligt sätt, att de anser sig vara solida marxister. De pratar en särskilt löjlig och otrolig rappakalja och ådagalägger en fullständig oförståelse för marxismens ABC), går i sitt prat så långt att de säger fullständigt orimliga saker. Blotta erkännandet av marxismen är inte nog för att befria sig från fel. Ryssarna vet detta särskilt väl, ty hos oss har marxismen särskilt ofta varit "ett mode". **Förnekande av partiväsendet och partidisciplinen är alltså vad oppositionen kommit till.** Och det är liktydigt med proletariats fullständiga avvapning till förmån för bourgeoisin. Det är liktydigt just med den småborgerliga splittring, obeständighet, bristande förmåga till uthållighet, till samling, till enhetlig aktion, som ovillkorligen bringar varje revolutionär proletär rörelse till undergång, om man ger efter för den. Att förneka partiväsendet innebär ur kommunismens synvinkel att göra ett språng från kapitalismens förestående sammanbrott (i Tyskland), inte till kommunismens lägsta eller till dess mellersta fas, utan till dess högsta. I Ryssland upplever vi (tredje året efter kapitalismens störtande) de första stegen i övergången från kapitalism till socialism eller till

kommunismens lägsta stadium. Klasserna finns kvar och kommer att finnas kvar i *årat*al och överalltefter proletariats erövring av makten. Möjligen kommer denna tid att bli kortare i England, där det inte finns bönder (men dock småföretagare!). Att avskaffa klasserna innebär inte bara att jaga bort godsägare och kapitalister - det har vi gjort tämligen lätt - det innebär även att *avskaffa de små varuproducenterna*, och dem kan man inte jaga bort, dem kan man inte undertrycka, med dem *måste man samsas*, dem kan (och måste) man omdana och omskola endast genom ett mycket långvarigt, långsamt och försiktigt organisatoriskt arbete. De omger proletariatet från alla håll med ett småborgerligt element, genomtränger det därmed, demoraliserar det därmed, framkallar ständigt och jämt bland proletariatet recidiv till småborgerlig karaktärslöshet, söndring och individualism, omslag från entusiasm till modlöshet. Det behövs den strängaste centralisation och disciplin inom proletariatets politiska parti för att motstå detta, för att riktigt, framgångsrikt och segerrikt genomföra **proletariatets organisatoriska roll**

(och det är dess *huvudroll*). Proletariatets diktatur är en hårdnackad kamp - blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ - mot det gamla samhällets krafter och traditioner. Vanans makt hos miljoner och tiotals miljoner människor är en fruktansvärd makt. Utan ett järnhårt och kamphärdat parti, utan ett parti som åtnjuter förtroende hos alla hederliga element i den givna klassen, utan ett parti som förstår att ge akt på massans stämning och påverka den, är det omöjligt att med framgång föra en sådan kamp. Att besegra den centraliserade storbourgeoisin är tusen gånger lättare än att "besegra" miljoner och åter miljoner småföretagare. Dessa genomdriver medelst sin dagliga, osynliga, ogripbara, upplösande verksamhet just de resultat som bourgeoisin behöver och som *restaurerar* bourgeoisin. Den som ens i ringaste mån försvagar det proletära partiets järndisciplin (i synnerhet under proletariatets diktatur), han bistår faktiskt bourgeoisin mot proletariatet.

Jämte frågan om ledarna - partiet - klassen - massan bör frågan om de "reaktionära" fackföreningarna ställas. Men först skall jag tillåta mig ännu ett par avslutande anmärkningar på grundval av vårt partis erfarenheter. **Angrepp mot "ledardiktatur"** har *alltid förekommit* inom vårt

parti: jag minns dylika angrepp allra först från 1895, då ett parti formellt ännu inte existerade men då en central grupp i Petersburg började utforma sig och måste åta sig ledningen av grupperna i de olika distrikten. På vårt partis nionde kongress (april 1920) förekom en mindre opposition, som också talade om "ledardiktatur", "oligarki" o.s.v. Det finns därför intet märkvärdigt, intet nytt, intet förskräckligt i den "vänsteristiska barnsjukdomen" hos tyskarna. **Denna sjukdom går över utan fara, och organismen blir efteråt t.o.m. kraftigare.** Å andra sidan medförde den snabba växlingen av legal och illegal verksamhet, vilken gjorde det nödvändigt att speciellt "dölja" och hålla i djupaste hemlighet just generalstaben, just ledarna, ibland hos oss ytterst farliga företeelser. Det värsta var att en provokatör, Malinovskij, år 1912 kom in i bolsjevikernas centralkom-

mitté. Han bringade tiotals och åter tiotals av de bästa och mest hängivna kamraterna i fördärvet, såg till att de hamnade på straffkoloni och påskyndade döden för många av dem. Att han inte åstadkom ännu större skada berodde på att förhållandet mellan det legala och det illegala arbetet var ordnat på ett riktigt sätt. För att vinna vårt förtroende måste Malinovskij som medlem av partiets

centralkommitté och som dumaledamot hjälpa oss att utge legala dagliga tidningar, vilka även under tsartiden kunde inriktas på att bekämpa mensjevikernas opportunism och förkunna bolsjevismens grundsatser i en på tillbörligt sätt maskerad form. Medan Malinovskij med ena handen skickade tiotals och åter tiotals av bolsjevismens bästa krafter till tukthus och till döden, var han tvungen att med andra handen hjälpa till att skola tiotusen och åter tiotusen nya bolsjevikar med den legala pressens hjälp. Det skadar inte de tyska (och även engelska, amerikanska, franska och italienska) kamraterna, vilka står inför uppgiften att lära sig utföra revolutionärt arbete inom de reaktionära fackföreningarna, att väl begrunda detta faktum.[4]

I många länder, även i de mest utvecklade, sänder bourgeoisin otvivelaktigt nu in och kommer att sända in provokatörer i de kommunistiska partierna. Ett medel att bekämpa denna fara är att skickligt förena det legala och det illegala arbetet.

NOTER

[3] *Kommunistische Arbeiterzeitung* (Hamburg, den 7 februari 1920, nr 32 - artikeln *Partiets upplösning av Karl Erler*): "Arbetarklassen kan inte krossa den borgerliga staten utan att tillintetgöra den borgerliga demokratin, och den kan inte tillintetgöra den borgerliga demokratin utan att slå partierna i spillror."

[4] **Malinovskij var i krigsfångenskap i Tyskland. När han återvände till Ryssland sedan bolsjevikerna tagit makten, blev han omedelbart ställd inför rätta och skjuten av våra arbetare.** Mensjevikerna angrep oss särskilt ilsket för vårt fel, nämligen att vi hade en provokatör i vårt partis centralkommitté. Men när vi under Kerenskijs tid krävde, att dumans ordförande Rodzianko skulle fängslas och ställas inför rätta för att han redan före kriget fått reda på Malinovskijs provokatörsroll och inte underrättat trudovikerna och arbetarna i duman om det, så stöddes vårt krav varken av mensjevikerna eller socialistrevolutionärerna, vilka jämte Kerenskij deltog i regeringen, och Rodzianko blev kvar på fri fot och kunde ostört bege sig till Denikin.

BRÄNNMÄRK KAPITULATIONEN! KAMP TILL DÖDS MOT IMPERIALISMEN, REAKTIONEN OCH REVISIONISMEN!

Det finns inte, och har aldrig funnits, någon revolutionär, antiimperialistisk eller framstegsvänlig organisation som inte ständigt utkämpat en intern kamp – en kamp inom de egna leden, och framför allt inom själva de ledande organen. Det är en oundviklig kamp mellan det gamla och det nya, d.v.s. idag framför allt mellan borgerlig ideologi och proletär ideologi. Inflytandet från det gamla samhället är konstant, och de som kämpar för att krossa detta samhälle och bygga ett nytt, måste ständigt rannsaka sig själva och sina kamrater – med kritik och självkritik – för att bekämpa det gamla och föra fram det nya. Vi som arbetar i de imperialistiska länderna känner av detta på ett särskilt utpräglat sätt, då borgarklassens ideologi och politik här har ett ännu djupare grepp om massornas tankar och känslor. Som Marx sade: ”Den härskande klassens tankar är under varje epok de härskande tankarna”. Och vilka tankar är det som idag framför allt motsvarar imperialismens intressen? Vilka tankar, attityder, värderingar är det den härskande klassen idag framför allt vill plantera hos massorna? Svaret är tydligt för var och en som tar en titt på deras kultur och deras propaganda: den extrema individualismen, liberalismen, allt detta tal om ”frihet” samtidigt som man utrotar all verklig empati, all verklig samhörighet mellan människor. Syftet är också tydligt: att till varje pris förhindra att de utsugna och förtryckta blir klassmedvetna, att arbetarna går från att vara en klass i sig till att bli en klass för sig som Marx sade, disciplinerade och organiserade, och i stället skapa individer som finner sig i slaveriet, i förfallet och tar till sig hopplöshetens filosofi.

Även i våra egna led finner vi förstås denna motsättning, och det finns alltid de som väljer att ge efter för trycket från utsugarnas ständiga psykologiska krigföring. De sätter därför sina egna individer före folkets intressen, före revolutionens intressen, och i den mån de är ovilliga att förändra sig, blir det också omöjligt för dem att vara verkliga kommunister, revolutionärer, framstegsvänner eller antiimperialister. En organisation som vår klarar sig utmärkt utan sådana individer – det den inte klarar sig utan är den proletära ledningen, den kommunistiska disciplinen och det kommunistiska ledningssystemet, och vi är stolta över att vara en organisation som har just detta.

Vi kan inte acceptera befäl som avsvär sig sina parti-löften, vars ord inte är värda ett dugg, som i stället för att basera sitt inflytande på att vara ett exempel i att tillämpa vår ideologi, på hur andra i honom ser kampen för att genomdriva det nya, den nya ideologin, den nya kulturen, den nya typen av ekonomi, vill basera sitt inflytande hos massorna och de underordnade på personliga relationer, och ännu värre, på degenerationen: att dela sin kvinna med alla medlemmarna för att så kunna hålla alla enade, och ta emot beröm från alla de som åtnjuter denna möjlighet. En kvinna som klär sig vulgärt till alla dessa personers gillande, och som i sin tur försöker föra in borgerlig ideologi i våra led med alla dess värderingar, och som alltid spelar from som ett lamm och alltid rör sig i det dunkla, bakom ryggen på

andra, i det underjordiska, kallare, offentliga toaletter, speciellt herrtoaletter för att släppa lös sin urartning och vad hon tror är livets enda drivkraft och det som reglerar alla förhållanden. Därför skapar hon alltid förutsättningar, eller utnyttjar fördelaktiga förutsättningar, när hon är ensam med de övriga manliga medlemmarna (men även kvinnliga), och utnyttjar alltid denna typ av förhållanden för att intrigera och gömma sig i förverkligandet av sina låga instinkter, genom att skapa utrymmen så att andra kan säga att det inte kan hända för att där fanns femtio personer eller det kan inte var så då hon var där med sitt barn; när hon inte tar sin tillflykt till sina familjemedlemmars stöd och täckmantel för att de skall stärka bilden av hennes påstådda oskuld. En expert på att skamlöst och utan någon som helst bitter eftersmak visa upp sin nakna kropp på Internet etc. etc. – för att inte ta upp värre saker och göra raddan ännu längre. De bildar en tandem till försvar och täckmantel för degenerationen. Allt detta leder till att förstöra partilivet och till att tillämpa en annan linje i det ideologiska, det politiska och i uppbyggnaden. Det leder bort från de mål för vilka vi organiserar oss, och syftar till att förvandla våra apparater till en kompisklubb eller t.o.m. ett glädjehus eller ett hippiekollektiv.

Alla dessa individer vill täcka över alla dessa saker genom att ta till förtal och lögn och som alltid prata bakom ryggen, aldrig ansikte mot ansikte. Och när de vill försvara sig tar de till de för länge sedan krossade anarkistiska ståndpunkterna från förra århundradet (till synes utan att veta det, då de tror att de själva har uppfunnit krutet, att det inte är imperialismen som har format dem utan att de enbart lyder under sin individs diktat, dess fria skapande och uttryck), om den så kallade ”fria kärleken”, grundad på individen, instinkterna och den rent sexuella tillfredsställelsen, utan någon som helst inblandning från något samhälleligt organ eller från staten som reglerar relationerna eller som bedömer dessa ”fria” relationer. Därav t.ex. deras motstånd mot varje slags äktenskap, kontrakt eller löfte inför tredje part eller ibland t.o.m. mellan parterna själva. Därför är de mycket försiktiga med hur de framställer sig inför andra, utan något löfte eller med termer som siktar på obeständighet, informalitet, alltså ”fria”. Och det värsta är att individerna i fråga hämtar dekadensen från dessa positioner: promiskuiteten som förespråkades av hippie-grupperna från 60-talet, vilka anslöt sig till nämnda teori om den fria kärleken och t.o.m. förvanskade den och tillämpade den i sitt liv i de s.k. kollektiven. Allt detta har de förmodligen dessutom tagit till sig genom att leva under så många år enligt det borgerliga samhällets mönster, från sina nära och kära, släktingar och föräldrar som levde under 60-talet.

Det är viktigt att kunna urskilja dessa personer. En viktig och grundläggande kvalitet hos människan är att kunna urskilja, och i vårt fall framför allt att kunna skilja på det nya och det gamla. Några vill se allting som platt. De ser inte och uppfattar inte någon skillnad mellan människorna och djuren; för dem räcker det att förverkliga de funktioner och

aktiviteter vi har gemensamt med djuren: äta, sova, försvara sig och para sig. Och därav drar de slutsatsen att detta är detsamma inom det gamla som inom det nya. De säger "vi är ateister och därför har vi ingen som kontrollerar oss eller som vi behöver stå till svars inför, eftersom Gud inte finns och vi lever i ett fritt och demokratiskt samhälle. Moral är bara prat, det är för religionen, vi som följer bourgeoisien är fria som fåglar, och vi gör bara det som våra egna individer befäller, vill och längtar efter; ingen har sagt till mig vad jag skall göra, utan det är bara min egen lust, min egen önskan, min känsla, mitt hjärta som säger till mig vad jag måste vara och hur jag måste agera". Men för oss är det, i de samhällen som är indelade i klasser, som Ordförande Mao sade: **"I klasssamhället lever en var såsom medlem av en särskild klass, och varje slag av tänkande är utan undantag stämplat med en klass' märke."** Och de är inte bara fristående konstruktioner, som postmodernisterna skulle säga, eller identiteter som skapats eller antagits bara sådär. Vem tjänar på dessa attityder, beteenden och identiteter som imperialismen sprider dagligen genom alla sina media: TV, film, tidningar, böcker, Internet etc.? Tjänar de till skapandet av det nya, som kräver centraliserade organisationer, ett militariserat Parti som slår kraftfullt som en enda näve, eller till det gamla som kräver svaga organisationer, baserade på upphöjandet av individen, som främjar splittringen och förräderiet, för att hindra byggandet av starka proletära organisationer som konfronterar bourgeoisien? Vi vet vad som tjänar till vad, och återförsäkras oss därför i vad Lenin påpekade:

"I stället för den gamla drillen, som tillämpades i det borgerliga samhället mot majoritetens vilja, sätter vi den medvetna disciplinen hos arbetarna och bönderna, vilka med hatet mot det gamla samhället förenar beslutsamhet, förmåga och beredskap att ena och organisera krafterna för denna kamp, för att av de splittrade, uppdelade, över hela det väldiga landets yta spridda miljonernas och hundratals miljonernas vilja skapa en enad vilja, ty utan denna enade vilja kommer vi oundvikligen att bli slagna. Utan denna sammansvetsning, utan denna arbetarnas och böndernas medvetna disciplin är vår sak hopplös. Utan detta kommer vi inte att kunna besegra hela världens kapitalister och godsägare. Vi kommer inte ens att skapa ett fundament, för att nu inte tala om att på detta fundament bygga upp det nya, kommunistiska samhället."

Och vad gäller moralen svarar vi tillsammans med Lenin:

"Men existerar det en kommunistisk moral? Existerar det en kommunistisk etik? Ja, naturligtvis. (...) Vi förnekar varje sådan moral, som hämtats ur ett begrepp utanför människorna, utanför klasserna. Vi säger att detta är bedrägeri, att detta är svindel och fördöming av arbetarna och bönderna i godsägarnas och kapitalisternas intresse."

Vi säger att vår moral är helt underordnad den proletära klasskampens intressen. Vår moral härledes ur den proletära klasskampens intressen. (...) Det gamla samhället var baserat på godsägarnas och kapitalisternas förtryckande av alla arbetare och bönder. Det var nödvändigt för oss att förstöra detta samhälle och störta förtryckarna, men härtill behövdes det sammanslutning. Gud fader kommer inte att skapa

denna sammanslutning. (...) Det är därför vi säger: för oss existerar ingen moral, som hämtats utanför det mänskliga samhället, en sådan är bedrägeri. För oss är moralen underordnad den proletära klasskampens intressen."

"Klasskampen fortsätter; den har bara ändrat form. Detta är proletariatets klasskamp för att de gamla utsugarna inte skall återvända, för att den splittrade, efterblivna bondemassan skall förena sig i ett förbund. Klasskampen fortsätter, och det är vår uppgift att underordna alla intressen under denna kamp. Också vår kommunistiska moral underordnar vi under denna uppgift. Vi säger: moral är det, som tjänar uppgiften att riva ner det gamla utsugarsamhället och samla alla arbetande människor kring proletariatet, vilket skapar ett nytt, kommunistiskt samhälle."

Kommunistisk moral är den moral, som tjänar denna kamp, som förenar de arbetande mot all utsugning, mot all småegendom, ty småegendomen lämnar det, som skapats genom hela samhällets arbete, i en persons händer. Hos oss räknas jorden som gemensam egendom."

"Då man talar till oss om moral, säger vi: fören kommunist består hela moralen i denna fasta, solidariska disciplin och i denna medvetna masskamp mot utsugarna. Vi tror inte på någon evig moral och avslöjar det bedrägliga i alla sagor om moralen. Moralens uppgift är att hjälpa det mänskliga samhället att nå en högre nivå, att befria arbetet från utsugning."

Vi återförsäkras oss likaså i vad Ordförande Mao Tsetung framlade: **"Vi bör stödja allt som fienden motsätter sig och motsätta oss allt som fienden stödjer."** Så för att urskilja dessa personer räcker det att se vad de gör, vad de tänker, för att förstå att de inte representerar våra led. De slutade att göra det för länge sedan, först och främst då de bestämde sig för att rätta in sig i den borgerliga ideologins led, försvara den och leva inom och för den gamla staten. Det räcker att se det sätt på vilket de lever, hur de beter sig, vad de talar om med andra, med massorna och med sina nära och kära etc., vad de läser, inte bara hur mycket de läser: de läser bara de böcker det gamla samhället låter dem välja ur sin avfallshög för att inpränta sitt klassmärke i deras huvuden; och de tror att detta är deras egna och särskilda smak. Se vilka deras idoler är (fotbollsspelare, eller åtminstone samhälleliga kämpar?). De ser personer utifrån sin borgerliga kultur, inte utifrån vår klasspositions utgångspunkt, och så konstruerar de även sin smak och sina känslor utifrån det korrupta och degenererade, så ser de t.ex. en svart person som symbol för ett jättelikt avelsdjur (en myt som de i allmänhet lärt sig av att besöka pornografiska sidor på Internet) eller som fotbollsspelare, men ser de kanske huruvida det är en person som är för proletariatet, för att bygga ett nytt samhälle, en ny kultur, ny ekonomi, etc.? NEJ. Och de säger: jag tycker om fotboll, men de vet ingenting om fotboll utan vill bara på ett kamouflerat sätt dölja sina liderliga tidsfördriv. Några av dessa individer kommer från de utsugna klasserna, men i stället för att väpna sig med proletariatets ideologi för att få sina klassbröder att bli medvetna och ta klassposition, hjälpa dem ut ur den alienation som imperialismen underkastar dem, för att de skall uppnå klassmedvetande och ta till sig proletariatets ideologi, vill de sänka ner sig

än mer i den dekadenta borgerliga kulturens elände och obehärskade känslor, vilka tyvärr idag genomsyrar delar av vår arbetande klass. Och så säger de "men om alla gör detsamma, så måste jag också göra detsamma", och avsäger sig så sin uppgift som ledare för massorna och sprider, läser och gör till sina egna de så kallade svenska värderingarna, som inte är något annat än den ruttna imperialismens värden, till för att ännu bättre tjäna till att reproducera dess egen ekonomiska bas. Den proletära konsten, litteraturen och kulturen måste vi popularisera, och höja dess nivå, som Ordförande Mao sade:

"Vad bör vi popularisera bland dem? Bör vi popularisera vad den feodala godsägarklassen behöver och beredvilligt kan acceptera? Bör vi popularisera vad bourgeoisin behöver och beredvilligt kan acceptera? Bör vi popularisera vad de småborgerliga intellektuella behöver och beredvilligt kan acceptera? Nej, inget av allt detta duger."

Vi måste också bekämpa de revisionistiska positionerna och kunna urskilja dem, då det finns andra som framställer sig som stora upptäckare och tillämpare av marxismen, "män i främsta ledet" etc., men som bara sprider revisionism. De försöker sprida pessimism, besvikelse och kapitulation bland massorna. De ser allt i svart, som tomheten i deras egen grav, och mäter allt enligt sin egen individs mått; "om inte jag är ledare så finns det inga ledare; om inte jag är eller anses vara kommunist, så finns det inga kommunister; om inte jag har mitt eget kommunistiska parti så finns det inga kommunistiska partier; utan mig kan revolutionen inte gå framåt och om man inte följer mina önskningar, övertygelser eller intriger, så gör jag en "statsangelägenhet" av det och enar mig i konvergens med reaktionen och imperialismen; alla måste följa och värdesätta vad jag gör (som Ordförande Gonzalo sade, denna typ av personer tror att de har förutsett hela framtiden fram till tidernas slut) eftersom jag är förutbestämd att vara en stor ledare, och det är inte möjligt att, för att parafrasera en peruansk fotbollskommentator "de lyssnar inte på oss som vet". Och så förkunnar de att allt är kaos, oordning, och det finns ingen ordning, inget lugn och ingen ro, det finns ingen plan, det finns en uppsjö av linjer, en uppsjö av fraktioner etc. Det finns ingen lösning för den internationella kommunistiska rörelsen eller för RIM (givetvis om inte jag är där som den store ledaren). Stora aktioner i Indien, stora militära aktioner på den ena eller den andra platsen – ah! – då måste det finnas en storslagen linje! "Detta är den korrekta vägen" etc. Ah! De här måste vara kommunister eller folk som bereder vägen för kommunismen. Ordförande Mao säger: "den rent militära synpunkten". "Vargen kommer! Vargen kommer! De kommer att stänga ner Internet-sidorna och ta dem som skriver dem. Se upp, annars kommer ni att få betala och jag har varnat er. Vargen har också sina metoder för att identifiera folk. Och de har redan blivit identifierade!? Slutsats: gör ingenting. Förutsatt, givetvis, att ni inte följer mina instruktioner, och som ni redan vet så kommer reaktionen inte slå till mot mig!? Och kanske inte mot denna persons kumpaner heller, trots att de nu inte längre använder den "kommunistiska" mask de hade tidigare, och inte heller keps. "Nej, bara mot er, som inte längre tillämpar maoismen, gonzalos tänkande, hans allsmäktiga ideologi och hans lysande militära linje, då jag är den ende som förkroppsligar den": de upprepar fraser som de har lärt sig utantill, men i praktiken är de för splittringen, för

den extrema individualismen, mot Partiets ledningssystem, för arbete utan ledning etc. De skiljer teorin (sin teori) från praktiken (sin praktik) och upprepar "linjen är nog". "Jag måste vänta tills de lyssnar på mig (precis som andra har gjort tidigare, och de fortsätter att vänta), annars kanske jag som den demiurg jag är skapar min egen organisation, mitt eget parti i min egen avbild och liknelse, och följer den store guden Avakians diktat och röst: "MPP motsätter sig att kommunistiska partier bildas i de imperialistiska länderna (de säger förstås inte att de talar om kommunistiska partier endast till namnet), och speciellt att jag står i spetsen för partiet i mitt eget land; och leder den kommunistiska internationalen för de europeiska länderna. Och detta måste ske under dessa årtionden, innan jag dör (eller kanske är jag evig, eller kanske kan jag återfödas?)"

På grund av allt detta, och mot allt detta, återförsäkrar vi oss i att greppa de senaste dokumenten från PKP och inte bara lära oss dem utantill eller för att hålla lysande tal, utan som vapen i striden, för att beväpna våra sinnen, för att tillämpa dem i vårt dagliga liv, i kamp till döden mot imperialismen, reaktionen och revisionismen, och varje ideologi främmande för vår klass, för att krossa alla de smågrupper som arbetar med reaktionen och som inte är för imperialismens förstörande på alla plan, ideologiskt, politiskt och ekonomiskt; och därför också mot alla kulturella uttryck för detta ruttna och dekadenta system av utsugning och förtryck.

Kan dessa individer lämna sina fel och sin deformation? Det är mycket svårt; de kommer alltid att söka ett sätt att rättfärdiga sig själva i sin kapitulation och sitt förräderi; även om det har funnits sådana fall. Det som är vanligare är att de sjunker djupare och djupare ner i sin urartning eller blir till knivar mot Partiet och angivare. Ännu värre med dem som biter Partiets hand, de till vilka Partiet redan har sagt:

"här är det viktiga för oss vad man gör i revolutionen, hur man går från det gamla till det nya i en hård process av marscher och motmarscher; det är inte så att det förgångna inte spelar någon roll, men vi lever inte av det, utan av hur vi kämpar, hur vi förändrar oss in i det sista, tills vi dör är vi medvetna om att vi måste ha kraftfullheten. Angående det förgångna finns det några kamrater som säger att jag var sådan, jag kommer inte att ändra mig, vad kan jag göra? Detta är att ha reaktionära idéer. Revolutionen behöver kommunisterna, revolutionärerna och varje person som kämpar för ett rättfärdigt krig, och folkkriget härdar oss, formar oss, gör oss till kommunister".

"Alla människor måste dö, men döden kan ha skiftande innebörd. Den gamle kinesiske författaren Szuma Chien sade: "Ehuru döden drabbar alla människor utan undantag, kan den väga tyngre än Taiberget eller lättare än ett fjun." Att dö för folket väger tyngre än Taiberget, men att arbeta för fascisterna och dö för exploatörerna och förtryckarna väger lättare än ett fjun. Kamrat Chang Szuteh dog för folket och hans död är sannerligen tyngre än Taiberget." (Ordförande Mao Tsetung)

Proletarians of All Countries, Unite!

We must struggle to unite the Parties and organisations of the international communist movement, and as a part of it, within the Revolutionary Internationalist Movement (RIM), to grasp and apply the fundamental point of Maoism, the power - that is conquered and defended with people's war; and crush imperialism's plan of peace accords, parliamentary cretinism and its servants of new revisionism.

DON'T VOTE!

ELECTIONS, NO! PEOPLE'S WAR, YES!

LONG LIVE THE 1ST OF MAY, DAY OF THE INTERNATIONAL PROLETARIAT!

**LONG LIVE THE CLXXIII ANNIVERSARY OF THE MANIFESTO
OF THE COMMUNIST PARTY OF 1848!**

LONG LIVE THE CXL ANNIVERSARY OF THE PARIS COMMUNE OF 1871!

Peru People's Movement, 2011